

บทนำ

ภายในรถเก๋งสีแดงสดที่กำลังมุ่งหน้าเข้าสู่กรุงเทพมหานคร มีหญิงสาวหน้าตาดีสองคน คนหนึ่งทำหน้าที่ขับ อีกคนทำหน้าที่ผู้โดยสารที่ดี ที่พยายามชวนคนขับคอยตลอดเส้นทางเพื่อป้องกันความง่วงที่อาจแล่นเข้าสู่ใจในเวลาไหนก็ได้ เพราะขณะที่ทั้งสองอยู่ถนนสายนี้ก็เป็นเวลาเกือบห้าทุ่มแล้ว

แม้จะคอยทำหน้าที่ชวนคุย แต่หญิงสาวที่อยู่ในฐานะผู้โดยสารก็คอยมองท้องฟ้าที่ปรากฏเมฆฝนดำทะมึนก้อนใหญ่หลายก้อนที่จับตัวกันเป็นแพยาวตรงหน้า แลมีประกายฟ้าแลบเป็นระยะๆ เธอค่อนข้างประหลาดใจกับเมฆฝนกลุ่มนั้น เพราะหากเพ่งดูดีๆ ยามที่ประกายฟ้าแลบสว่างวาบผ่านกลุ่มเมฆออกมา เหมือนเมฆถูกอาบไปด้วยเลือดกระนั้น อีกอย่างก่อนหน้าก็ยังไม่มีความเสี่ยงที่จะเกิดฝนตกฟ้าร้องแต่อย่างใด สัญชาติญาณบางอย่างทำให้หญิงสาวค่อยๆ หยิบยามที่มี ‘บางสิ่ง’ อยู่ภายในขึ้นมากอดแนบอก

“ไปซาร์จแบตปฏิบัติธรรมกับเพื่อนซี้มาสามวันสองคืน เหมือนได้พักจิตใจไปสักสามเดือน กรุงเทพฯ จ๋า ฉันกลับมาแล้วนะจ๊ะ”

รุจิราผู้ทำหน้าที่เป็นพลขับเอ่ยด้วยความสบายใจ เมื่อไร้เสียงตอบรับจากเพื่อนรักข้างกายก็หันไปมอง เห็นเพื่อนทำหน้าที่คว่ำขวมวด เอาแต่จ้องเขม็งไปยังท้องฟ้าตรงหน้า เธอจึงถามต่อทันที

“พริบพราว ทำไมแกเงยไป”

“รุจิ...” หญิงสาวเรียกเพื่อนรักข้างกายขณะมองท้องฟ้าที่มีกลุ่มเมฆฝนตรงหน้า จู่ๆ ความรู้สึกในวันนั้นก็กลับมาเล่นงานเธออีกแล้ว “ฉันว่า... มันแปลกๆ แกดูเมฆฝนข้างหน้าสิ”

รุจิรามองท้องฟ้าตรงหน้าแล้วพูดต่อ “ก็ฝนมันกำลังจะตก ท้องฟ้าก็มีดีครึ้มแบบนี้ล่ะสิ”

“ไม่... ไม่ใช่ฟ้าฝนธรรมดาแน่ๆ ฉันรู้สึกว่ามันต้องมีอะไรมากกว่านั้น เมฆฝนมันไม่ใช่สีดำ เหมือนสีแดง เหมือนคืนนั้น...”

ยังไม่ทันบอกรุจิราว่าเหมือนคืนไหน จู่ๆ รถตู้สีดำคันหนึ่งก็แล่นขึ้นมาข้างรถที่สองสาวนั่งอยู่ รถคันนั้นส่ายไปมาจนทำให้ทั้งสองคนตกใจ

“อะ...อะไรนะ! คนขับเมาหรือเปล่า”

รุจิราถามพร้อมกรี๊ดประคองตัวรถหนีไม่ให้รถคันดังกล่าวเข้ามาชน ยังไม่ทันได้รู้ว่าคนขับเมาหรือว่าอะไร จู่ๆ เงาปริศนาเงาหนึ่งที่เกาะอยู่บนหลังคารถก็ค่อยๆ หยดยืนขึ้น แล้วใช้เท้าข้างหนึ่งกระแทบซ้ำๆ ลงบนหลังคาจนรถส่ายอย่างรุนแรงทันที

เงาดำทะมึนที่อยู่บนหลังคารถคันข้างๆ ทำให้พริบพราวตาค้าง มันมีรูปร่างสูงใหญ่ หน้าตาเกราะกรังไปด้วยเลือดและน้ำหนองดูน่าสะอิดสะเอียน ดวงตาปูดโปนสีแดงก่ำ ทั้งยังมีผมสีดำยาวสยายเต็มแผ่นหลัง

สองสาวจึงรู้ว่า นั่นคืออมมนุษย์นั่นเอง!

“พริบพราว นั่นมะ...มันผี ชะ...ใช่มั๊ย” รุจิราถามราวกับไม่เชื่อในสิ่งที่เห็น บัดนี้รถคันนั้นแซงขึ้นไปแล้ว

พริบพราวเองก็ตกใจไปไม่ต่างจากเพื่อนรักที่เห็นเงาปริศนาบนหลังคารถตู้คันนั้น เธอยังมองก็ยิ่งรู้สึกคล้ายคลึงคล้อยคลาว่า...

“รูจี! แกรีบขับตามรถคันนั้นไป เร็ว!”

“อึ้ย...ไม่ๆ” รูจีส่ายหน้าด้วยความหวาดกลัว ทั้งยังชะลอความเร็วรถลงจนพริบพราวรู้สึกได้

“รีบขับตามไปสิ!” พริบพราวลั้งซำ สีหน้าแววตาจริงจังมาก

“จะบ้าหรือแก นั่นมันผีนะโว้ย! ไม่ใช่ผู้ชายที่จะขับตามแบบไม่คิดชีวิตก็ได้”

พริบพราวจิ้มอกตัวเองแรงๆ แล้วถามกลับ “นี่! ฉันเป็นใคร!”

“เออ! ฉันรู้ว่าแกเป็นใคร แต่...”

เห็นความหวาดกลัวของเพื่อนรัก พริบพราวจึงรีบบอกเหตุผลทันที

“ไอ้ผีตนั้นฉันจำได้ มันเป็นผีตเดียวกันกับที่ฆ่าพ่อแม่และพี่สาวของฉันตายต่อหน้าต่อตา แค่นี้พอมีที่แกจะรีบตามรถคันนั้นไป!”

“หา!” รูจีสอูทาน ความจริงเรื่องนี้พริบพราวเคยเล่าให้เธอฟังหลายครั้งแล้ว แต่ไม่คิดว่าวันหนึ่งเธอจะได้มาเห็น ‘มัน’ จังๆ แบบนี้ “กะ...แกแน่ใจนะว่าเป็นผีตเดียวกัน”

“ฉันจำมันได้ดี คินนั้น...ห้องฟ้าในคินที่มันฆ่าพ่อแม่และพี่ฉันก็เป็นแบบนี้เลย ฉันมั่นใจ!”

เมื่อเพื่อนรักมั่นใจขนาดนี้ รูจิจึงกลืนน้ำลายเพื่อข่มความหวาดกลัวแล้วเหยียบคันเร่งเพิ่มความเร็วตามติตรรถตู้คันดังกล่าวไปทันทีทันใด

“ได้เลยพริบพราว!”

๑

ก็...เรื่องมันไม่ธรรมดา

หญิงสาวร่างบอบบางผลัดประตูกะจอกออกจากร้านกาแฟน่ารักๆ ที่ตกแต่งในโทนอบอุ่นละมุน ใช้สีเขียวพาสเทลตัดกับสีชมพูพาสเทลเกือบทั้งหมด ด้วยความน่ารักประกอบกับบรรยากาศดีๆ ที่โดยรอบประดับไปด้วยต้นไม้และดอกไม้ ร้านนี้จึงถือว่าเป็นร้านขวัญใจของคนแถวนี้เลยก็ว่าได้ ไม่เว้นแม้กระทั่งเธอที่มักจะแวะมาฝากท้องไว้กับมือข้างซ้ายๆ ของร้านตามด้วยกาแฟแก้วโปรดหนึ่งแก้ว หรือวันไหนที่ไม่ติดงานได้อีก เธอก็มักจะหอบงานเล็กๆ น้อยๆ มานั่งทำเพื่อผ่อนคลายอารมณ์ไปด้วย

หญิงสาวออกจากร้านไปยังลานจอดรถสำหรับลูกค้าซึ่งอยู่ห่างไปราวๆ ห้าสิบลเมตร ยังไม่ถึงลิบโมงเช้า สภาพอากาศก็ร้อนจนต้องร้องขอชีวิตกันเลยทีเดียว หญิงสาวยกมือข้างหนึ่งบังแสงแดดที่แยงตา ขนาดอยู่ในช่วงสาย เปลวแดดยังแผดเผาผู้คนจนแทบมอดไหม้ นึกไม่ออกเลยว่ายามที่วิ่งไปจนถึงป้ายแยกๆ คนที่ทำมาหากินอยู่ท่ามกลางสภาพอากาศร้อนจัดเช่นนี้จะอยู่กันได้อย่างไร

อีกไม่กี่กลจะถึงที่จอดรถของร้านอยู่แล้ว เธอเริ่มรู้สึกว่ามีเงาตะคุ่มๆ

เงาหนึ่งตามหลังอยู่ไม่ห่าง พริบพราวจึงเหลียวไปดูด้านหลัง ร่างสูงนั้นยังเดินตามมาติดๆ และเธอก็รู้สึกคล้ายคล้ายคลบคลาว่าเมื่อกี้เธอก็เจอเขาอยู่ในร้านกาแฟด้วย เห็นเขายืนจ้องเธอเอาๆ จากโซนที่นั่งนอกร้าน

ที่แรกหญิงสาวนึกว่าเขาคงเป็น ‘ผี’ อีกคนที่แวะเวียนมาขอส่วนบุญส่วนกุศลอย่างที่เธอเคยเจอมาตลอด เพียงแต่นึกว่าผีตนนี้ดีหน่อย เพราะยังมาหาในสภาพหล่อเหลาเต็มขั้น ไม่เหมือนรายก่อนๆ ที่ถ้าไม่มีแผลเหวอะหวะมาทั้งตัว ก็หิวแขนขาหรือคอที่ขาดมาด้วย ถ้าจะให้เธอยอมรับจริงๆ ก็บอกตรงๆ ว่า จะเป็นผีหรือคน บางทีเธอก็แทบแยกไม่ออกอยู่แล้ว เพราะผีบางตนชอบอยู่ปะปนกับผู้คนเสียด้วย และอีกอย่าง ใครบอกว่าผีบางมักจะมาหาคนเฉพาะยามวิกาล กลางวันแสดๆ แบบนี้ละ ชอบหลอกได้หลอกดี อย่างเธอก็เคยเจอกับตัวมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วนเหมือนกัน

เอาละ...ก็ถ้าผู้ชายทำทางและหน้าตาดีคนนี่ไม่ใช่ผี แล้วเขาทำเหมือนตามเธอมาทำไม ว่าแล้วหญิงสาวจึงหันขวับไปจ้องร่างสูงนั้นตรงๆ

เขาชะงักและหยุดเดินอยู่แค่นั้น หญิงสาวจึงมองเขาอย่างละเอียดลอออีกครั้ง

บุรุษร่างสูงอยู่ในเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีฟ้าอ่อน กางเกงสแล็กสีดำ หัวเข็มขัดเป็นของแบรนด์ดัง สวมรองเท้าสีดำเงาวับ พริบพราวก็รู้ว่าเขาคงมีฐานะ แต่ใบหน้าดีดจะบึ้งตึงนี่สิ ที่ทำให้เธอรู้สึกตะขิดตะขวงใจในตัวเขาขึ้นมา

แล้วเขาก็ถามห้วนๆ ว่า “คุณพริบพราวใช่ไหม?”

“คุณรู้จักฉัน?” เธอถามด้วยความแปลกใจ มิน่า...เขาถึงจ้องเธอตั้งแต่อยู่ในร้านกาแฟ แต่ก็แปลก ในเมื่อรู้ว่าเธอเป็นใคร ทำไมถึงไม่เข้ามาคุยตรงๆ ทำไมถึงเดินตามเธอมาอย่างนี้

หรือว่าจะเป็นผู้ไม่หวังดี! หญิงสาวคิดพลางขยับตัวหนีร่างสูงที่ยืนห่างไปอีกราวๆ ห้าเมตร

เขาพยักหน้ารับ “รู้สิ...หมอดูพริบพราว” ทางเสียงเขาแฝงความเยาะ

หยันแปลกๆ

‘หมอดู’...เธอประหลาดใจ เพราะน้อยคนนักที่จะรู้ว่าเธอทำอาชีพอะไร หรือเขาจะเป็นญาติกับคนที่เธอเคยดูดวงให้ แล้วอาจจะมีการบอกหรือแนะนำให้เขามาหาเธอ แบบนี้พริบพราวเคยเจอประจำ แต่เชื่อว่าเธอจะดูดวงให้ใครก็ได้แบบบอกเอาไว้ก่อน เพราะ ‘สิ่ง’ ที่เธอได้มาไม่สามารถเอาไปใช้พร่ำเพรื่อได้

“ค่ะ แล้ว...คุณรู้ได้ยังไงว่าฉันเป็นใคร”

เหมือนเขาจะยิ้มเพราะเห็นคำถามเธอเป็นเรื่องตลก แหวตอาบขบขัน ทอผ่านแว่นตากรอบสีดำออกมา เขาทำเป็นเบือนหน้าหนีเธอชนิดหนึ่งราวกับหันไปยิ้มชั้นให้ลมฟ้าอากาศ ก่อนจะหันกลับมาพูดกับเธอต่อ...

แต่ไม่ตรงประเด็นที่เธอถามเอาไว้เสียเลย

“เลิกยุ่งกับคุณแม่ผมของชะ”

“หา!” หมอดูสาวอุทาน ดวงตาเบิกกว้าง

ตะ...เตี้ย แล้วคุณแม่ของเขาเป็นใคร!

หญิงสาวอายุราวยี่สิบห้าปีอุทานอย่างงุนงง ช่างกระซากภาพของ ‘หมอดูผู้หญิง’ อย่างที่ชายหนุ่มเคยนึกเอาไว้จริงๆ ที่แรกเขาคิดว่าเธอคงจะเป็นหญิงวัยกลางคน รูปร่างท้วมเทอะทะเสียอีก แต่เปล่าเลย...แม่หมอดูคนนี้นัยสาว รูปร่างดี แถมยังแต่งตัวช่อนความเบรี่ยวนิดๆ ไว้ด้วยกางเกงยีนส์กินนีแอมต่ำกับเสื้อสายเดี่ยวสีกรมท่าตัวเล็กรัดรูป ทั้งกางเกงและเสื้อจึงช่วยเน้นส่วนหัวส่วนโค้งได้ดี

ส่วนสูงของเธอถ้าวัดโดยที่เธอไม่อยู่บนส้นสูงแบบนี้ก็คงตามมาตรฐานหญิงไทย แต่ก็ถือว่าเตี้ยกว่าไม่น้อยเมื่อเทียบกับส่วนสูงร้อยแปดสิบเซนติเมตรของเธอ

หน้าตาสะสวย...อืม อันนี้เขายอมรับ เพราะเครื่องหน้าเธอมีส่วนผสมกันอย่างลงตัว ดูคล้ายคนไทยที่มีเชื้อสายจีน ด้วยผิวขาวค่อนข้างอมชมพู ริมฝีปากบาง จมูกโด่งได้รูป ดวงตาเฉียวอย่างคนมีเชื้อสายจีนที่มีแวว

ว่าจะคือร้อนอยู่ไม่น้อยเสียด้วย

และการที่เขาชามว่าเธอดูดีและสวย ก็พูดตามสิ่งที่เห็นตรงหน้าเท่านั้น ไม่ใช่ความพิศواسยามแรกพบอะไรหรอกนะ แนนอนเธอไม่ใช่สเปกเขาอยู่แล้ว ยิ่งเรื่องรสนิยมชอบดูดวงให้คนอื่นนี่ไม่ผ่านอย่างแรง เพราะพวกหมอดูหมอดเา สำหรับเขาคงไม่ฟันพวกต้มตุ๋นหลอกกลางนั้นเอง

“คุณแม่คุณ?” หมอดูสาวทวนคำพูดของคนร่างสูงด้วยความมุงนง ก่อนจะถามเสียงกลั้วหัวเราะว่า “เดี๋ยว! แล้วฉันจะไปรู้ได้อย่างไรว่าแม่คุณชื่ออะ...”

“โอบจันท์ สิริภักดิ์ คุณแม่ผม ท่านชื่อและนามสกุลนี่”

“คุณเป็นลูกชายของคุณอบ?” พริบพราวอุทานอย่างประหลาดใจ พร้อมกับนึกทบทวน

โอบจันท์ สิริภักดิ์ นักธุรกิจค้าอัญมณีชื่อดังมีลูกทั้งหมดห้าคน คนแรก คนที่สาม และคนที่สี่เป็นลูกชาย ส่วนลูกคนที่สองและคนสุดท้ายต้องเป็นผู้หญิง เท่าที่พริบพราวรู้...ลูกชายคนโตเสียชีวิตไปนานแล้ว คนที่สี่แต่งงานไปแล้วและอายุยังไม่แตะสามสิบปีด้วยซ้ำ ฉะนั้นคนที่ยืนอยู่ตรงหน้าด้วยท่าทางคงแก่เรียน แต่งตัวเนี้ยบ ผมเผ้าเซตเรียบร้อยอย่างไม่ให้มีตกหล่นลงมาสักเส้น พร้อมกับสวมแว่นตากกรอบสีดำหนาเตอะนี้ ก็คงไม่พ้นดอกเตอร์ที่เป็นอาจารย์สอนหนังสืออยู่ในมหาวิทยาลัยชื่อดังนั่นเอง

อ้อ เขาคงเป็นชายกลางที่ขึ้นชื่อว่าเคร่งครัดที่สุดแห่งบ้านสิริภักดิ์ ละสินะ

“แล้วฉันไปยุ่งอะไรกับคุณแม่คุณล่ะคะ” เธอถามกลับพลางทบทวนเรื่องราวเพิ่มอีก เพราะเมื่อสามสัปดาห์ก่อนเธอบังเอิญเข้าไปช่วยชีวิตโอบจันท์จากอุบัติเหตุทางรถยนต์ แล้วก็ลงข่าวกันอย่างครึกโครมว่านั่นเป็นแค่อุบัติเหตุทางรถยนต์ธรรมดาๆ เพราะคนขับรถกลับในจึงขับไปชนต้นไม้ใหญ่ริมทางเข้า แต่มีแค่เธอ โอบจันท์ และเพื่อนรักอีกคนเท่านั้นที่รู้ว่าจริงๆ แล้วอุบัติเหตุในครั้งนั้นเกิดจากอะไร

อุบัติเหตุในคืนนั้นทำให้คนสนิทของโอบจันท์ที่ทำหน้าที่ขับรถเสียชีวิตคาที่ ส่วนนักธุรกิจหญิงชื่อดังได้รับบาดเจ็บ แม้ไม่สาหัสมาก แต่ก็ต้องนอนรักษาตัวที่โรงพยาบาลนานร่วมเดือนทีเดียว แน่นนอนว่าหากไม่ใช่ความบังเอิญที่ทำให้เธอไปเจออุบัติเหตุในครั้งนั้นเข้า โอบจันท์ก็คงไม่มีชีวิตรอดมาจนถึงทุกวันนี้แน่ คงลงไปพบท่านยมบาลพร้อมกับคนสนิทไปแล้ว เพราะมี ‘บางสิ่ง’ หมายถึงเอาชีวิตโอบจันท์อยู่

พูดถึงเรื่องต่อมา สัปดาห์ก่อนโอบจันท์ได้มอบเงินให้เธอทำล้านบาทเพื่อนำไปทำบุญในวัดที่เธอและรุจิราเพิ่งกลับจากการปฏิบัติธรรม โดยหวังจะสร้างห้องน้ำให้วัดนั้น ส่วนเงินที่เหลือจากการก่อสร้างก็ให้เธอนำไปซื้อแหงก์น้ำ แล้วกระจายไปมอบให้วัดอื่นๆ ที่ต้องการแหงก์ไว้เก็บน้ำใช้ในชว่ฤดูแล้ง

และด้วยความที่โอบจันท์มอบเงินจำนวนนั้นให้เธอ เขาคงไม่คิดว่าเธอกำลังจะ...

“ที่ผมพูดนี้ หวังว่าคุณจะเข้าใจนะ คุณหมอดู”

“ฉันไม่เข้าใจค่ะ!” พริบปราวปฏิเสธเสียงแข็ง เขากำลังเข้าใจผิดว่าเธอไปหลอกลวงเอาเงินทองจากโอบจันท์แน่ๆ

ดอกเตอร์หนุ่มหรือตาที่ฉายแววดูตลอดเวลาของเธอผ่านแว่นตากรอบสีดำ แล้วค่อยๆ เพิ่มระดับความดูขึ้น เขาคงคิดว่าเธอพูดจากวณอะไรอยู่แน่ๆ

“ฉันไม่เข้าใจค่ะว่าทำไมคุณถึงมาห้ามฉัน ทำไมไม่กลับไปห้ามคุณแม่คุณเองล่ะคะ”

มุขปากได้รูปยกขึ้น ดวงตาดูตันฉายแววขึ้นอีกครั้ง “ว่าแล้วเชียวคุณคงไม่ยอมง่าย ๆ”

“อ้าว! พูดแบบนี้ก็ตลกนะคะคุณ จู่ๆ เดินมาสั่งให้คนอื่นทำนั่นทำนี่ให้โดยไม่บอกเหตุผลที่ดีให้ทราบ ถามหน่อยเถอะค่ะว่าฉันจำเป็นต้องเชื่อและทำตามคนที่มาบอกอะไรแบบเดียวกับคุณมั๊ย” พริบปราวไม่ได้ย้อ แต่

ถามกลับแบบซ่อนความมีเหตุมีผล

ดอกเตอร์หนุ่มทำหน้าที่วิ้วขวมวดเสียดเอง ก่อนจะตอบอ้อมอ้อมว่า “ผมห้ามท่านแล้ว แต่ท่านไม่ฟัง เลยต้องมาหาคุณแบบนี้”

พริบพราวหัวเราะแฉ่วๆ ด้วยความตลกขบขัน ก่อนจะบอกอย่างอารมณ์ดี

“งั้นฉันก็ยังไม่มีความจำเป็นจะต้องฟังคำสั่งของคุณค่ะ ขนาดคุณเป็นลูกชายแท้ๆ คุณก็ยังไม่เชื่อเลย แล้วนับประสาอะไรที่ฉันจะต้องเชื่อคุณ มันดูบ้าบอและไร้เหตุผลที่สุด” จากนั้นก็รีบตัดบทด้วยมาดของคนดีอีร์น และยียวนอยู่เป็นนิตย์ “เรื่องที่จะพูดมีแค่นี้ใช้มั้ยคะ คุณดีอก...เตอร์!”

ดอกเตอร์หนุ่มกลายเป็นฝ่ายถอนหายใจอย่างหงุดหงิด ได้แต่มองเขม็งตามร่างบางที่ตรงไปกระซุกเปิดประตูรถแล้วแทรกตัวเข้าไปนั่งเท่านั้น

การได้พบดอกเตอร์หนุ่มแบบไม่บังเอิญ ทำให้พริบพราวต้องหอบเอาความซุ่นซ้องหมองใจมาระบายกับเพื่อนรักอย่างรุจีราหลังจากที่อีกฝ่ายเลิกงานแล้วทันที

พอถึงเวลานัดหมาย ณ ร้านอาการญี่ปุ่นที่สองสาวชอบมากินเป็นประจำ รุจีราก็มาถึงในสภาพหน้ามันแผลิบ สภาพหลังเลิกงานของครูสอนนักเรียนระดับอนุบาลผู้นี้ต้องมีอะไรมาให้พริบพราวอึ้งมึนพร้อมส่ายหน้าตามไปด้วยทุกที อย่างวันนี้มีสี่เมจิกติดคาง พริบพราวจึงชี้ที่คางเธอให้ดู พอรุจีราเห็นก็รีบหยิบโทรศัพท์มือถือมาเปิดกล้องหน้าดู ก่อนจะหยิบทิชชูจากกล่องบนโต๊ะมาเช็ดออก

“ก่อนออกจากโรงเรียนก็ดูจนแน่ใจแล้วนะ”

“พอเถอะ ถ้าไม่จริงจริงๆ ก็ไม่เห็นหรอก” พริบพราวบอก ความจริงรอยสี่เมจิกนั้นค่อนข้างเลือนแล้ว รุจีราเลยหยุดเช็ด

จากนั้นก็เป็นขั้นตอนการสั่งอาหาร ระหว่างที่รอเมนูต่างๆ ทยอย

เลิร์ฟ พริบพราวรีบบ่นเข้าเรื่องของดอกเตอร์หนุ่มผู้หนึ่งอีกรอบ

“ใครจะไปคิดว่าคุณดอกเตอร์นั้นจะตามฉันไปถึงร้านกาแฟ แล้วคุณดอกเตอร์นั้นรู้ได้ยังไงว่าฉันชอบไปที่ร้านกาแฟนั้นประจำ”

“แล้วใครในบ้านลirikดีที่แกสนิทด้วยมากที่สุดล่ะ” รุจิราถามให้คิด “คุณอบนี่ตัดไปได้เลย ถึงจะรู้จักกับแก แต่แกคงไม่พูดเรื่องส่วนตัวแบบซอกแซกให้คุณอบรู้หรอก”

“หรือว่าคุณวา น้องสาวคุณต๊อคนั้น” พริบพราวทบทวน “เพราะครั้งหนึ่งฉันเคยนัดคุณวาที่ร้านกาแฟนั้นด้วย”

“แหงเลย คุณต๊อคนั้นคงได้ข้อมูลจากน้องสาวตัวเอง เลยมาดักเจอแกแถวร้านนั้น”

พริบพราวพยักหน้ารับ “คงเป็นแบบนี้แหละ พอเจอหน้ากันครั้งแรก ไม่มีการแนะนำตัว ไม่มีการทักทาย แล้วก็มาสั่งให้ฉันเลิกยุ่งกับคุณแม่เขาซะ แบบนี้ฉันก็ได้แต่ร้องอุทานว่าอึ้งยงวะ! เข้าให้สิ”

รุจิราหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาโทรหน้าจอ ก่อนจะผลมโรงแกอีกเสียงว่า “คนพวกนี้ก็เป็นแบบนี้ละ ตรงๆ ทื่อๆ ไม่อ้อมค้อม สไตลน์กวีวิชาการจำใจ”

แล้วเพื่อนสาวก็พลิกหน้าจอกลับมาให้พริบพราวดู ที่แท้รุจิราค้นหาประวัติคร่าวๆ ของอีตาดอกเตอร์คนนี้อยู่เอง

“ดอกเตอร์ปวีร์ ลirikดี อาจารย์ประจำภาควิชาเคมี คณะวิทยาศาสตร์ในมหาวิทยาลัยมีชื่อแห่งหนึ่ง เป็นเจ้าของเพจเผยแพร่ความรู้และข่าวสารต่างๆ ทางวิทยาศาสตร์ที่มีคนติดตามนับห้าแสนคน นอกจากจะเป็นเจ้าของเพจทางวิทยาศาสตร์ชื่อดังแล้ว ยังเป็นหัวหอกของขบวนการต่อต้านสิ่งมกมายในประเทศไทยอีกด้วย”

พอพริบพราวอ่านประวัติคร่าวๆ ของดอกเตอร์หนุ่มจบ รุจิราก็หัวเราะออกมาอย่างสุดกัณอีกครั้ง

“งานนี้แกเจอคู่ต่อสู้ที่สมน้ำสมเนื้อกันแล้วละ ยายพริบพราวเอ๊ย”

พริบพราวเหยียดหางตามองประวัติยาวเป็นหางว่าวของดอกเตอร์

หนุ่มที่รู้จักกันมาได้

นี่ขนาดเธอจงกองกฐินวัดทั่วประเทศเอาไว้ โบอิฐโมทนาบัตรที่ได้มายังไม่ยาวเท่าปริญญาบัตรและประกาศนียบัตรด้านงานวิทยาศาสตร์ที่เขาได้รับเลย!

รุจิราเอ่ยกลับหัวเราะ “นี่ก็แสดงว่าคุณดอกเตอร์ไม่โปรดปรานที่มีหมอดูสาวเข้ามาป่วนเบียนใกล้คุณแม่ของเธอแน่ๆ เขาถึงกับออกอาการหัวร่อน จนเงินมาห้ามไม่ให้แก่ไปอยู่กับคุณแม่เขาเด็ดขาด”

พริบพราวมองหน้าเพื่อนรัก ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียดขึ้น

“เรื่องนี้...จะไม่ให้ฉันยุ่ง เห็นจะไม่ได้เสียด้วยสิ แกก็รู้ว่าฉันจำเป็นต้องเข้าไปสนิทสนมกับคุณอบ เพราะเป็นทางเดียวที่ฉันจะได้เข้าไปใกล้ไอ้ผีตนนั้น ถ้าฉันจัดการเจ้าผีร้ายนั้นได้ ก็จะได้รู้เสียทีว่าเมื่อสิบสองปีก่อน ใครกันแน่คือคนที่บงการมันให้มาฆ่าพ่อแม่และพี่สาวฉัน”

รุจิราถอนหายใจเฮือก ความจริงเรื่องราวความแค้นระหว่างเพื่อนรักกับผีตนนั้น พริบพราวเคยเล่าให้เธอฟังเมื่อครั้งที่เริ่มคบกันเป็นเพื่อนสนิทแล้ว และอีกอย่าง แรกๆ รุจิราที่ไม่ได้อยากสนิทกับพริบพราวหรอก เพราะพริบพราวมีสิ่งพิเศษอย่างหนึ่งที่คนอื่นไม่มี และทำให้รุจิราหวาดกลัวด้วย

พูดถึงความสัมพันธ์ของหญิงสาวทั้งสอง รุจิราและพริบพราวเป็นเพื่อนสนิทกันมาตั้งแต่เรียนคณะครุศาสตร์ของมหาวิทยาลัยชื่อดังแถวสามย่าน ชีวิตของพริบพราวมีรายละเอียดขบถย้อยมาก หากแจกแจงเป็นกราฟก็คงเป็นเส้นขึ้นๆ ลงๆ เกือบตลอดเวลา ไม่เหมือนกราฟชีวิตของเธอที่นานๆ ครั้งจะมีขึ้นและดิ่งลง แต่ก็ไม่เคยดิ่งลงจนนำใจหายเหมือนของพริบพราวเลยสักครั้ง เพราะพริบพราวเคยมีชีวิตอย่างสมบูรณ์และเป็นสุขตามพื้นฐานครอบครัวผู้ว่าราชการจังหวัดหนึ่งในแถบภาคเหนือตอนล่าง แต่ก็กลายมาเป็นคนที่โชคร้ายที่สุดที่ต้องสูญเสียสมาชิกคนสำคัญในครอบครัวไป ทั้งบิดามารดาและพี่สาว ด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ในคืนนั้น...

คืนที่ใครๆ ต่างก็ลงความเห็นว่าเป็นเพียงอุบัติเหตุทางรถยนต์

ธรรมดาๆ รถยนต์ที่แล่นมาด้วยความเร็วสม่ำเสมอ จู่ๆ ก็เสียหลักพุ่งชนต้นไม้ริมทาง คงมีแค่พริบพราวเท่านั้นที่รู้ว่ามันเกิดจากอะไร เพราะเธอเป็นคนเดียวที่รอดชีวิตมาได้ หรือบางที...ก็เป็นคนโชคร้ายที่สุด ที่ต้องสูญเสียคนที่สำคัญที่สุดในชีวิตไปถึงสามคนภายในคืนเดียว

รุ่งเช้าของการฟื้นคืนสติจากอุบัติเหตุ พอพริบพราวรู้ว่าทุกคนเสียชีวิต เธอไม่พูดกับใครอยู่ระยะหนึ่งคล้ายกำลังช็อก แม้แต่ลูกกับป้าที่รีบมาดูแลเธอและกลายเป็นผู้อุปการะเธอนับแต่นั้นเป็นต้นมา เธอไม่พูดจากับใครเลย ต้องใช้เวลาสักกระยะพริบพราวถึงตั้งรับได้ แม่ตอนแรกจะไม่อยากคุยกับใครเพราะความเสียใจ แต่เด็กสาวก็รับรู้ว่ารอบข้างเธอนั้นมีแต่เสียงพูดคุยซึ่งแซ่เต็มไปหมด

พริบพราวรู้สึกว่ายังมีบางอย่างในตัวเธอไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป เพราะผลจากอุบัติเหตุในครั้งนั้น นอกจากจะพรากสิ่งสำคัญในชีวิตเธอไปแล้ว มันยังให้สิ่งพิเศษอย่างหนึ่งมาทดแทน นั่นก็คือ...พริบพราวสามารถมองเห็นสิ่งที่คนอื่นไม่เห็น สัมผัสสิ่งที่คนอื่นไม่สามารถสัมผัสได้!

เห็น...ก็พวกภูตผีวิญญาณ สัมผัสได้...ก็อย่างเช่นการไปล่วงรู้อดีตอันสั้น หรืออนาคตอันใกล้ที่จะเกิดกับคนคนนั้น และบางทีก็ไปล่วงรู้ความคิดจิตใจของคนอื่นได้ด้วย ด้วยเหตุนี้ตอนแรกที่รู้จักกัน ทำให้รุจิราคิดจะ ‘ชิง’ หรืออันแปรนด์พริบพราวไปเลย เพราะใครกันล่ะจะชอบให้คนอื่นมาล่วงรู้ความคิดจิตใจของเราได้ง่ายๆ

ส่วนเจ้าผีร้ายที่รุจิราเห็นพร้อมๆ กับพริบพราวในคืนที่ช่วยเหลือโอบจันทร์ไว้ พริบพราวเคยอธิบายว่า เพราะผีตนนั้นถูกส่งมาด้วยคาถามนต์ดำที่มีอิทธิฤทธิ์มาก ความแรงของคาถาจึงทำให้คนที่อยู่ในเหตุการณ์นั้นเห็นมันได้เช่นกัน ด้วยเหตุนี้ต่อให้รุจิราไม่ได้มีสิ่งพิเศษเหมือนพริบพราวก็สามารถมองเห็นตัวมันได้

“ทำไมแกถึงมองเห็นฉัน นี่...ฉันไม่ได้สวดต่อความคิดจิตใจแกนะ” พริบพราวว่าเมื่อเห็นรุจิราจ้องหน้าเธออยู่นาน

“เปล่า ฉันรู้ว่าแกไม่ทำหรอก ที่มองหน้าแกอยู่นี้เพราะกำลังนึกถึงเรื่องราวในอดีตของแกต่างหาก” รุจิวราว่าแล้วก็ต้องเงยบลงก่อน เมื่อพนักงานร้านยกเมนูที่สองสาวสั่งไปมาเสิร์ฟบนโต๊ะ

พริบพราวยกไหล่เป็นอันรับทราบ แกะตะเกียบออกจากซองกระดาษ แล้วเริ่มกินอาหารเงิบๆ ขณะเดียวกันก็เริ่มย้อนนึกถึงเรื่องราวในอดีตของตัวเองบ้าง

สวรรค์ให้ความพิเศษที่แตกต่างกับชีวิตของพ่อแม่และพี่สาวมา...จริงๆ ต้องบอกว่าสวรรค์ ‘ยัดเยียด’ สิ่งนี้มาให้เธอต่างหาก เพราะเธอไม่เคยร้องขอ ไม่เคยต้องการความพิเศษในเรื่องนี้เสียหน่อย ใครกันจะบ้าเอาชีวิตคนที่เธอรักถึงสามคนไปแลกกับมัน

พริบพราวยังจำวันที่แรกที่รู้ว่าตัวเองมีสิ่งพิเศษนี้ได้

ขณะที่แพทย์คนหนึ่งกำลังตรวจร่างกายเธอเพิ่มเติม จู่ๆ เด็กสาวก็เงยหน้าขึ้นถาม

“คุณหมอ...จะรีบไปรับลูกชายที่โรงเรียนหรือคะ”

แพทย์ถึงกับตกตะลึง แล้วรีบถอยร่นจากเตียงเธอไป เพราะสิ่งที่ตนนึกอยู่ในใจขณะเข้ามาตรวจเด็กสาวคนนี้...ทำไมเธอถึงเอ่ยทักได้ตรงเผง

เด็กสาวในชุดผู้ป่วยหน้าซีดเผือดลง ทำไมแพทย์คนนี้ได้มองเธอเหมือนตัวประหลาด เธอพูดอะไรผิด ก็เธอได้ยินเขาพูดเต็มๆ สองหูนี้ว่า ‘เอ...จะไปรับลูกชายที่โรงเรียนทันมั๊ยนะ’

ยัง...ยังไม่หมด

คืนวันเดียวกัน ขณะที่เธอหลับอยู่บนเตียง จู่ๆ ก็มีเสียงตวาดแหลมแทรกขึ้นมาท่ามกลางความเงิบสงบของห้องพักผู้ป่วย

“น้องเด็กนี่! แกออกไปให้พ้นเตียงฉันเดี๋ยวนี้!”

เด็กสาวลืมตาโพลงอย่างตกใจ ท่ามกลางความสลับรอบตัว เห็นสตรีร่างผอมท้วมไลน์ในชุดผู้ป่วยแบบเดียวกับเธอยืนทำสะเอวมองเธออย่างจะกินเลือดกินเนื้อ พริบพราวหันไปมองป่าที่นอนหลับสนิทบนโซฟาตัวยาว พอ

เหลียวไปทางประตูห้องก็พบว่ามันยังปิดสนิทดี

แล้วมนุษย์ป่าร้างผมเกร็งท่าทางพร้อมบวกมากขึ้น...มาจากทางไหน!

ไม่ทันปริปากถาม มนุษย์ป่าทำทางเหมือนอยากจะทำอะไรเอาคนทั้งโลกก็พุ่งพรวดเข้ามา หมายถึงผลึกเชตตกเตียง เธอจึงหลับตาปี ร้องโวยวายพร้อมกับยกสองมือขึ้นมากัน

“อย่าเข้ามานะ!”

ป่าของเธอลุกพรุดขึ้นมาด้วยความตกใจ รีบเปิดไฟห้องแล้วถลามาหาเธอที่เตียง

“พริบพราว เป็นอะไรลูก!”

พริบพราวลืมหูลืมตาขึ้น...ไม่เห็นร่างของมนุษย์ป่าทำทางพร้อมบวกคนนั้นอีกแล้ว ที่อยู่ตรงหน้ามีแต่ป่าผู้ใจดีของตัวเองเท่านั้น เธอจึงเล่าทุกสิ่งให้ท่านฟังด้วยน้ำเสียงตื่นตระหนก ป่ามีอาการเลอหลอ ก่อนจะปลอบว่าเธอคงฝันไปเอง

จนรุ่งเช้าขณะที่เดินออกจากห้องน้ำ พริบพราวก็ได้ยินเสียงป่าคาดคั้นพยาบาลอยู่หน้าห้องพักกว่า ห้องพักผู้ป่วยนี้ก่อนที่พริบพราวจะเข้ามารักษาตัว ใครเคยอยู่มาก่อน

พยาบาลคนดังกล่าวจำต้องเล่าว่า มีหญิงวัยกลางคนที่ป่วยด้วยโรคมะเร็งลำไส้ใหญ่มักจะเข้ามารักษาตัวในห้องนี้บ่อยๆ กระทั่งไม่กี่วันก่อนหน้าก็เสียชีวิตลงในห้อง เพราะความทรมาณของโรคและการรักษา ทำให้ผู้ป่วยคนนี้ก็กลายเป็นคนชอบวินเวียนอยู่ตลอดเวลา นั่นเอง

ครั้นได้ฟังแล้ว ป่าของพริบพราวจึงหันไปมองหาหลานสาวในห้องด้วยความวิตก ไม่ต่างจากเด็กสาวที่แอบฟังอยู่เช่นกัน

พริบพราวจึงตระหนักได้ว่า...สิ่งที่เธอได้มาหลังจากคำคืนอันโหดร้ายนั้นไม่ใช่สิ่งที่คืนให้ใคร ใครกันจะอยากล่วงรู้ความรู้สึกนึกคิดและจิตใจของคนรอบตัว หรือมองเห็นวิญญาณคนตายบ่อยๆ แค่เรื่องของตัวเองรู้แล้วยังปวดหัวเลย ทำไมต้องไปรับรู้เรื่องของคนอื่นเพิ่มด้วยล่ะ!

ฉะนั้นพริบพราวจึงต้องหาทางควบคุมสิ่งที่ได้มานี้ ไม่อย่างนั้นมันจะสร้างความวุ่นวายให้ชีวิตของเธอตลอดไป แต่ในความโศคร้ายก็ยังมีความโชคดี เพราะคืนที่เธอและคนในบ้านประสบอุบัติเหตุ บังเอิญมีรถตู้ของคณะแม่ชีกลุ่มหนึ่งผ่านมาพอดี แม่ชีกลุ่มนั้นได้เข้ามาช่วยเหลือเธอไว้ และหนึ่งในกลุ่มแม่ชีคงรู้ชะตาชีวิตของเธอว่าต่อจากนั้นจะเป็นอย่างไร จึงเข้ามาเยี่ยมเธอที่โรงพยาบาลพร้อมทั้งตอบคำถามที่คาใจเธอ ลุง และป้าที่อยู่ด้วยกันพร้อมหน้าว่า

‘จิต’ ของเธอมีความโลดโผนขึ้น จึงออกไปรู้ไปเห็นสิ่งที่อยู่นอกตัวได้ หากต้องการแก้ไขก็มีทางเดียว คือต้องให้เธอหัดนั่งสมาธิเพื่อบังคับจิตไม่ให้ออกไปเที่ยวสอดส่องเรื่องของคนอื่น (ถ้าเธอไม่ยากรู้เอง) ดังนั้นหลังจากออกจากโรงพยาบาล ลุงและป้าจึงพาเธอไปหัดนั่งสมาธิกับแม่ชีท่านนั้นบ่อยๆ เพื่อบังคับจิตให้ลดความโลดโผนโชนทะยานลง

กระทั่งตอนนี้ พริบพราวสามารถควบคุมมันได้อย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาดแล้ว ตราบใดที่เธอไม่ยากลุ่มเข้าไปล่วงรู้ความคิดจิตใจของคนอื่นเองนะนะ

ส่วนเรื่องการรู้เห็นวิญญาณลึกลับเวสเร่ร่อน เธอก็ยังพบเห็นได้อยู่ทั่วไป พริบพราวจึงแปลกใจอยู่ว่า ทั้งที่เธอเห็นวิญญาณคนตายบ่อยๆ แต่แปลก กับบิดามารดาและพี่สาว ทำไมถึงไม่เคยมาปรากฏตัวให้เธอเห็นเลยสักครั้ง

คนอยากเห็นไม่ได้เจอ ที่ไม่อยากเจอก็เสนอหน้ามาหาเธอกันจัง!

แม่ชีจึงตอบคำถามเธอว่า สามคนนี่ตอนมีชีวิตสั่งสมความดีเอาไว้มาก เพราะบิดาเธอรับราชการด้วยความสุจริต ไม่เคยคดโกงแผ่นดินเลยสักครั้ง ส่วนมารดาก็ชอบทำบุญเข้าวัดปฏิบัติธรรม อีกทั้งยังชักชวนลูกสาวทั้งสองให้ปฏิบัติเหมือนกันด้วย ฉะนั้นพอทั้งสามคนเสียชีวิต จึงสามารถเดินทางไปข้างหน้าได้ด้วยแรงแห่งกรรมดีหนุนส่ง ไม่ต้องเร่ร่อนเป็นผีไม่มีญาติ หรือยังมีห่วงกรรมชั่วคอยเหนี่ยวรั้งไว้ข้างหลังอีกแล้ว

พริบพรวนน้ำตาซึม เพราะอย่างน้อยการที่รู้ว่าทั้งสามคนมีสุดดีเป็นที่ไป สำหรับเธอ...แค่นี้ก็พอใจแล้ว

๒

เรื่องมัน...ยังไม่นะ

ณ ห้องทำงานประธานกรรมการบริษัทเดอะเพอร์เซี่ยสจิวเวลรี่ส์ จำกัด เสียงเคาะประตูบานหนาดังรัวๆ อยู่ไม่กี่ครั้ง ก่อนประตูจะเปิดออก โดยฝีมือของร่างระหงในชุดเช็กสีน้ำเงินเข้ารูป เธออยู่ในวัยสามสิบห้าปี เป็นผู้หญิงที่ถือว่าหน้าตาสวยงามคนหนึ่ง ทว่าเพราะความเย่อหยิ่งและเจ้าอารมณ์อยู่เป็นนิตย จึงไม่มีใครอยากเข้าใกล้สัก แม้กระทั่งสามีสุดที่รักของเธอเอง

ร่างระหงเดินเบี่ยงเข้ามาด้วยใบหน้าบูดบึ้ง เมื่อมาหยุดที่โต๊ะทำงาน ตัวใหญ่ก็เอ่ยเสียงแข็งกับเจ้าของห้องที่ก้มหน้าอ่านเอกสารที่วางอยู่บนโต๊ะ

“ตกลงคุณแม่จะให้ย้ายหมอดูนั้นมาทำงานด้วยจริงๆ เหรอคะ!”

โอบจันทรเิงยหน้าขึ้น สตรีผู้นั้นอยู่ในวัยห้าสิบแปดปี แต่งกายภูมิฐาน ด้วยชุดสูทหรูจากห้องเสื้อชื่อดัง แขนข้างหนึ่งยังใส่ฝือกไว้ ดีที่แขนข้างที่ ได้รับบาดเจ็บเป็นข้างที่ไม่ถนัด อย่างน้อยอุบัติเหตุที่เพิ่งผ่านไปก็ไม่เลวร้ายไปเสียทั้งหมด เพราะยังเหลือแขนข้างที่ถนัดไว้ให้ตนเซ็นอนุมัติงานต่างๆ ของบริษัทได้

“ก็ให้มาแทนนพรโง่” โอบจันทร์หมายถึงคนสนิทที่เพิ่งเสียชีวิต เพราะอุบัติเหตุคืนนั้น “อีกอย่างหนูพริบพราวเป็นนักเขียน ไม่ใช่หมอดู”

ปุดนุชแค้นยิ้มแล้วว่าด้วยน้ำเสียงขบขัน

“เขียนคอลัมน์ดูดวงเนี่ยนะคะ แล้วมันจะต่างอะไรกับพวกหมอดูละ คนพวกนี้มันก็เรียกตัวเองว่าหมอดูกันทั้งนั้น ที่แววไม่เห็นด้วยกับคุณแม่ในเรื่องนี้ก็คือ การเอาคนที่มีความเชื่อ ความมั่งงายเรื่องดวงมาใกล้ชิดกับคุณแม่ คนอื่นจะนิทานคุณแม่เอาได้นะคะว่าเป็นถึงประธานบริษัท แต่ดันมีคนสนิทติดตามเป็นหมอดู หึ ช่างย้อนแย้งกันชะมัด!”

“นี่ ยายแวว! แม่คิดและตัดสินใจอะไรๆ เป็นหรรอกนะ ไม่อย่างนั้นจะเลี้ยงลูกๆ ที่เดี๋ยวจนโตมาพร้อมกันถึงสี่คนเหวอ” ว่าแล้วก็อดใจไม่ไหว ใช้มือข้างที่กำปากกาอยู่ตบโต๊ะะพลางจ้องลูกสาวคนโตเซมิ่ง “อีกอย่างหนูพริบพราวก็ช่วยชีวิตแม่ไว้ ให้มาทำงานด้วยก็เท่ากับได้ตอบแทนพริบพราวอีกทาง”

“บังเอิญผ่านมาเจอถึงช่วยนะสิ เงินตั้งกัล้านที่คุณแม่ประเคนให้แม่นั้นไป สำหรับแววถือว่าเกินคำว่าสมน้ำสมเนื้อแล้วด้วยซ้ำค่ะ” ปุดนุชเอ่ยประชดเรื่องที่มาตราเอก่อนใหญ่ไปให้หมอดูคนนั้น ซึ่งใครก็รู้ว่าเป็นเงินจำนวนไม่ใช่หน่อยๆ ที่กับลูกๆ ตั้งแต่เล็กจนโต ใครอยากได้อะไรทำไม่เคยซื้อให้ มีแต่จะให้เก็บเงิน ใช้เงินของตัวเองใช้จ่ายทั้งนั้น แต่พอท่านรู้จักกับหมอดูนั้นไม่ทันไร ก็ประเคนเงินห้าล้านบาทไปให้ง่ายๆ แล้ว

เธอชักสงสัยขึ้นมาแล้วว่า หมอดูคนนี้มีความจริงใจที่จะช่วยมารดาตนออกมาจากรถที่ถูกไฟลวกท่วมจริงหรือเปล่า หรือแค่เห็นว่ามีฐานะเลยอยากช่วยไว้ เพื่อคิดจะตักเอาเงินเอาทองจากมารดาของตนไปเรื่อยๆ

“เงินพวกนั้นหนูพริบพราวไม่รับเลย เอาไปทำบุญแทนแม่หมดนะ” โอบจันทร์ชี้แจงด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

ปุดนุชแค้นยิ้มให้มารดาเป็นครั้งที่สอง “ก็แค่มารยาล่อลวงหรรอกคะ คงหวังจะตักเอาเงินก้อนใหญ่กว่านี้ละมัง”

“ที่แกไม่ชอบหนูพริบพราว จริงๆ แล้วก็มีอยู่เรื่องเดียวเท่านั้นแหละ”
โอบจันทร์เอื่อยยิ้มๆ พลังหรือตาลงเล็กน้อย

ปุณยหนูชอุ่มกลับสั้นๆ “คะ?”

แล้วก็เป็นฝ่ายมารดาที่แค่นยิ้มหยันใส่ลูกสาวคนโตบ้าง “ก็พี่แถมชอบมองหนูพริบพราวตาเป็นมัน ไซ้มี๊ยะ แกถึงได้มอดคอกับหนูพริบพราวแบบนี้”

โอบจันทร์ว่ากระทบถึงลูกเขยที่ตนไม่โปรดปรานเอาเสียเลย เพราะเขาเป็นผู้ชายไม่เอาไหน ชอบทำตัวเจ้าสำอางและกรูมกริมกับสาวๆ สวยๆ ไปวัน ๆ พฤติกรรมชวนเอือมระอานี้จึงทำให้ตนกับลูกเขยคนนี้มีปัญหากันอยู่เรื่อยๆ

ความจริงตนก็เคยกีดกัน ไม่อยากได้ผู้ชายที่ดีที่เหลวคนนั้นมาเป็นลูกเขยตั้งแต่เห็นหน้าวันแรกแล้ว แต่แม่ลูกสาวตัวดีปล่อยให้ห้องโถงโง่เสียก่อนที่ตนยอมให้เขาแต่งงานกับลูกสาวจนเจ้าตัวกลายเป็นหนูรูปหล่อเจ้าเสน่ห์ ตกถึงข้าวสาร ก็เพราะเห็นแก่หลานสาวคนแรกที่จะลืมตาดูโลกหรอก ไม่อย่างนั้นแม่แต่เงาก็อย่าหวังจะได้เข้ามาเฉียดใกล้คนในบ้านสิริภักดิ์และบริษัทส่งออกอัญมณีชื่อดังแห่งนี้เลย

“ไม่ใช่เสียหน่อย!” ปุณยหนูชอุ่มริบแกตัวเป็นพัลวัน “แหวแคะเห็นว่าคุณในบริษัทและคนอื่นๆ ที่รู้เข้าจะไม่เคารพ ไม่เชื่อถือคุณแม่...”

“พอ! ถ้าจะมาเปลี่ยนใจแม่ด้วยเรื่องนี้ แม่ไม่เปลี่ยนใจแล้ว ยิ่งงูหนูพริบพราวก็ต้องเข้ามาทำงานกับแม่ที่นี่ และถ้าไม่มีเรื่องอะไรใหม่กว่าเรื่องนี้มาคุยกันก็ออกไปเลย เพราะป้ายสามแม่แน่ดฝ่ายบุคคลมาเอาเอกสารพวกนี้” โอบจันทร์ว่าพร้อมทั้งปรายตามองแฟ้มเอกสารกองพะเนินบนโต๊ะที่ต้องรีบเคลียร์ให้เสร็จ

ก่อนจะออกจากห้องไปด้วยคำไล่ส่งกลายๆ จากผู้เป็นแม่ ปุณยหนูชอุ่มเห็นด้ายสีขาวยุ่ยคล้ำที่ผูกอยู่รอบข้อมือข้างที่ทานใส่เปลือกไว้ มันคือด้ายสายสิญจน์ที่กำลังจะกลายเป็นสิริกระดากะต่างจากระยะเวลาที่นานพอควรนับตั้งแต่ถูกผูกไว้ด้วยมือของหมอดูสาว ปุณยหนูชอุ่มเหี้ยมดริมฝึปาก

อย่างจริงจัง

“คุณแม่มยังไม่ถอดตัวย้ายๆ นี้ออกอีกเหอะคะ สกปรกก็สกปรก เห็นแล้วรำคาญลูกตาเหลือเกิน”

“แม่ผูกอยู่ที่แขนตัวเอง แต่ถ้ามันจะไปหนักที่หัวแก อันนี้แม่ก็ช่วยไม่ได้จริงๆ” โอบจันทร์ย้อนกลับเรียบๆ

“คุณแม่!”

โอบจันทร์รีบชี้ไปทางประตูห้องอีกครั้งก่อนที่ลูกสาวจะระเบิดเสียงกรี๊ดออกมา ปฏุนุชจึงจำต้องกล้ำกลืนความโกรธ แล้วสะบัดตัวเดินหนีไปอย่างซัดใจแทน

จากนั้นโอบจันทร์ก็เป็นฝ่ายถอนหายใจบ้าง แล้วรีบดึงแขนเสื้อสูทลง มาปิดด้ายที่ผูกข้อมือเอาไว้ ความจริงตนก็อยากถอดมันทิ้งเพราะมันดูสกปรกแล้วนั่นละ แต่เนื่องจากเจ้าของด้ายนี้ได้กำชับด้วยประโยคที่เรียบง่าย ทว่าทรงพลังเหลือเกินว่า

‘ถ้าคุณอบยังไม่อยากตามนพรไปอีกคน ก็ห้ามถอดมันออกเด็ดขาดล่ะ’

ตนเลยต้องทนสายตาดูแคลนของคนที่เห็นมันไปก่อน...

หลังจากลูกสาวออกจากห้องนี้ไปแล้ว โอบจันทร์ก็หลุบมองกองแฟ้มเอกสารตรงหน้าอีกครั้ง ความจริงตนอ่านและเซ็นเอกสารแผ่นสุดท้ายเสร็จตั้งแต่ตอนลูกสาวคนโตมาเคาะประตูห้องพอดี แต่เพราะรำคาญแม่ลูกสาวคนนี้ต่างหาก ทำให้ต้องอ้างไปอย่างนั้น

โอบจันทร์ถอนใจยาวเมื่อนึกถึงหมอดูสาวที่เป็นชนวนความขัดแย้งระหว่างตนกับปฏุนุช เพราะการจะให้พริบพรามาทำงานในตำแหน่งคนสนิท คอยติดตามตนไปไหนต่อไหน ความจริงเป็นแค่จากบังหน้าทุกคนที่ไม่รู้ว่าจริงๆ แล้วคืนนั้นเกิดอะไรขึ้นกับตนบ้างเท่านั้นเอง

เนื่องจากเหตุการณ์ในคืนนั้นได้เปิดโลกทัศน์เรื่องที่ไม่เคยเชื่อถือมาก่อน... เรื่องภูตผีวิญญูณ คาถามนต์ร้ายอะไรพวกนี้

และเพราะอุบัติเหตุทางรถยนต์ในคืนนั้นเกี่ยวข้องกับสิ่งเร้นลับ จึงเป็นเรื่องยากพอสมควรที่ตนจะบอกเล่าให้คนอื่นรู้ เพราะนอกจากทุกคนจะไม่เชื่อแล้ว คงหาว่าตนบ้า ตาฟาด แล้วคิดไปเองว่าอุบัติเหตุทางรถยนต์เกิดจากการมีผีร้ายไล่ล่า!

นี่เองที่ทำให้พริบพราวต้องเข้ามาเกี่ยวข้องกับดัวอย่างแนบเนียน เพื่อคอยช่วยเหลือและสืบหาตัวคนร้ายที่ใช้อำนาจมนตร์ดำบางการผีร้ายตนนั้นให้มาเล่นงานตน

ถ้าจะถามว่าทำไมไม่ต้องเป็นพริบพราว ก็เพราะหญิงสาวคนนี้มีดีบางอย่างที่พอจะต่อกรกับเรื่องพวกนี้ได้ ซึ่งตนก็ได้เห็นกับตามาแล้วในคืนนั้น

คืนนั้นโอบจันทร์และนวพรกำลังกลับจากงานต่างจังหวัด ขณะที่รถแล่นอยู่ จู่ๆ ก็เกิดลมพายุพัดอื้ออึง ชั่วครู่ก็เกิดเสียงดังโครมครามบนหลังคารถเหมือนมีไคร่ทุ่มของหนักราวหนึ่งร้อยกิโลกรัมใส่ จากนั้นรถที่แล่นมาดีๆ ก็ส่ายไปส่ายมาราวกับถูกไคร่เขยอย่างรุนแรง

“อะไร!” โอบจันทร์อุทานพร้อมกับเงยหน้ามองหลังคารถด้วยความสงสัย

“คุณอบชะ! รถ...เป็นอะไรไปก็ไม่รู้” นวพร คนสนิทที่มีลักษณะหัวหาญราวกับชายชาติร้าวซิ่น พร้อมกับพยายามประคองพวงมาลัยรถไปด้วย

“รถเป็นอะไร”

“ไม่รู้ชะ เหมือนรถจะเสียการควบคุม”

“เป็นไปได้อย่างไร แล้วได้เซ็กรถตลอดมั๊ย”

“เซ็กชะ ก่อนจะขับออกมาผมก็เซ็กอีกรอบ ลองจอดดูดีมั๊ยชะ” คนขับว่าพร้อมกับจะเหยียบเบรกชะลอความเร็ว ทว่า...

“เบรกไม่ได้! ทำไม่ถึงเหยียบเบรกไม่ลง!”

โอบจันทร์มองหน้าคนสนิทด้วยความวิตก เพราะนวพรแสดงออก

อย่างตกใจสุดขีดและไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรต่อ เวลานั้นเอง จู่ๆ รถที่สายไปมากก็หยุดสาย แต่กลับปรากฏเงาสูงใหญ่เงาหนึ่งยืนตระหง่านรออยู่บนถนนตรงหน้าอีกไม่ไกล ครั้นแสงไฟหน้ารถสาดกระทบร่างนั้นก็ทำเอาทั้งตนและนอพรช็อกแทบสิ้นสติ เพราะมันไม่ใช่คนแน่ๆ!

ดวงตาสีแดงกำราวกับสีเลือดยืนขวางทางด้วยท่าทางถมึงที่ง จนนอพรต้องรีบหักหลบด้วยความตกใจกลัว รถที่แล่นมาอย่างรวดเร็วจึงพุ่งชนต้นไม้ริมทาง ด้านที่นอพรนั่งอัดเข้ากับต้นไม้ใหญ่ ส่งผลให้คนสนิทของโอบจันท์เสียชีวิตคาที่ทันที

ส่วนโอบจันท์ เพราะแรงกระแทกทำให้รู้สึกเจ็บระบมไปทั่วทั้งตัว ก่อนจะค่อยๆ เยกหน้าขึ้นมา เห็นร่างสูงใหญ่ที่น่าสะพรึงกลัวกำลังลอยเข้ามาหาช้าๆ ตามด้วยกลิ่นเหม็นเน่าอย่างรุนแรง คล้าย...ซากศพ ไซ้ มันคงเป็นซากศพที่เดินได้กระมัง!

“ชะ...ช่วย...ช่วยด้วย!” โอบจันท์พยายามเปล่งเสียงเรียกคนมาช่วยเท่าที่จะเปล่งได้ “อย่านะ อย่าเข้ามา!”

ก่อนที่ซากศพเคลื่อนที่ได้จะลอยมาถึงตัวรถ สองตาที่ริบหรี่ของโอบจันท์ก็เห็นลำแสงสว่างไสวลำหนึ่งพุ่งไปปะทะร่างผีร้ายจนมันกระเด็นออกไป จากนั้นก็มีเงาของใครคนหนึ่งเข้ามายืนไม่ห่างจากร่างเจ้าผีร้ายตนนั้น

“นั่งตัวดี! ใครใช้ให้แกเข้ามายุ่ง!” เจ้าของเสียงแหบแห้งถามกลับอย่างโกรธแค้น

“ไม่ยุ่งไม่ได้! แกกำลังจะฆ่าคนบริสุทธิ์อีกแล้วไซ้มัย”

“หลีก! ชีวิตผู้หญิงคนนี้เป็นของเจ้านายข้า มันจะเป็นหรือตายเจ้านายข้าเป็นผู้กำหนดเพียงผู้เดียว!”

“อ้อ ช่างเป็นทาสที่จงรักภักดีต่อผู้เป็นนายเสียเหลือเกินนะ ฉันชักอยากจะเห็นหน้าเจ้านายแกแล้วสิ จะได้คิดบัญชีแค้นที่สะสมมานานเสียที!”

จากนั้นโอบจันท์ก็ได้ยินเสียงกรีดร้องโหยหวนจากผีร้ายอีกครั้ง ไม่รู้หญิงสาวคนนั้นทำอะไร แต่ร่างผีร้ายหายวับเข้าไปในกลุ่มเมฆฝนสีดำแดงที่

แฝงกลุ่มห้องฟ้าบริเวณนี้ทันที

หญิงสาวทำท่าจะวิ่งตามไปอีก แต่...

“พริบพราว! แกมาช่วยคนเจ็บก่อน ไฟกำลังไหม้จากท้ายรถ!”

นั่นเองทำให้หญิงสาวที่เงยหน้าขึ้นไปมองท้องฟ้าต้องยอมตัดใจ ก่อนจะย้อนกลับมาช่วยเหลือโอบจันทรซึ่งติดอยู่ในรถออกมาก่อน

โอบจันทรได้รับการช่วยเหลือและนำตัวส่งโรงพยาบาล หลังจากนั้นราวหนึ่งสัปดาห์ ตนก็ให้ปรีชญา ลูกสาวคนเล็กติดต่องานหาผู้หญิงคนนั้นกับเพื่อนที่เข้ามาช่วยชีวิตไว้ และแทบไม่ต้องตามหาหรือประกาศหาเลย เพราะทั้งสองคนรอพบตนอยู่แล้วเหมือนกัน

เมื่อได้มานั่งลงตรงหน้าเตียงผู้ป่วย ผู้หญิงคนนั้นรีบยกมือไหว้ ก่อนจะแนะนำตัวเองและเพื่อนอีกคนอย่างเป็นทางการต่อนักธุรกิจค้าอัญมณีชื่อดังกับลูกสาวคนเล็กอีกครั้ง

“สวัสดิ์ค่ะคุณอบ ดิฉันชื่อพริบพราว และนี่รุจี เพื่อนดิฉัน เราสองคนเป็นคนเข้าไปช่วยคุณอบในคืนนั้นค่ะ”

โอบจันทรพิจารณาหญิงสาวทั้งสองคน คืนนั้นตนเห็นอีกฝ่ายไม่ค่อยชัด แต่พอได้มาเห็นตรงหน้าก็พบว่าทั้งคู่ยังสาวและสวยอยู่มาก ยิ่งคนหนึ่งที่ตรงหน้าสบตาตนด้วยแววตาแกร่งกล้าแล้ว เธอเป็นใคร ทำไม่ถึงสามารถต่อกรกับผีร้ายในคืนนั้นได้

“คุณช่วยบอกคนอื่นให้ออกไปก่อนได้มั๊ยคะ เพราะคุณก็คงสงสัย ‘สิ่ง’ ที่เกิดขึ้นในคืนนั้นอยู่แล้ว” พริบพราวพูด

โอบจันทรจึงหันไปทางลูกสาวคนเล็กแล้วพยักหน้าให้ออกไปก่อน

แม้จะงุนงงอยู่บ้างว่า ‘สิ่ง’ ที่หญิงสาวทั้งสองกับแม่ของตนจะพูดกันคืออะไร ทว่าเมื่อเป็นคำสั่งของมารดา ปรีชญาก็ต้องปฏิบัติตาม

“จ้ะน้าออกไปหากาแฟดื่มก่อนก็ได้ค่ะ” ปรีชญาลุกขึ้น ส่งรอยยิ้มเป็นมิตรให้หญิงสาวทั้งสองแล้วเดินออกไป

เมื่อภายในห้องพักเหลือกันแค่สามคน พริบพราวก็รีบเข้าเรื่องทันที

“คุณคงอยากรู้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับคุณในคืนนั้นคืออะไรใช่ไหมคะ”

“อยาก” โอบจันทร์พยักหน้าขณะกึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่บนเตียงผู้ป่วย แล้วก็ต้องแปลกใจขึ้นมาอีกเมื่อสังเกตว่า... “แต่เอ๊ะ! เธอดูจะมีความรู้ความเข้าใจในสิ่งที่ฉันเจอเหลือเกินนะ เพราะเธอดูไม่กลัวไม่ตกใจเลยนี่ เหมือนกับว่า...”

“ใช่ค่ะ สิ่งที่เกิดขึ้นกับคุณบ่อยๆเกิดขึ้นกับพระปราวมาก่อน” รุจีราช่วยตอบให้ แล้วหันไปมองหน้าเพื่อนรักด้วยความเห็นใจ

“หา!”

“แต่เป็นเมื่อสิบสองปีที่แล้วนะคะ ฝิร้ายตนนั้นทำให้คุณพ่อคุณแม่และพี่สาวของพระปราวเสียชีวิตหมด เหลือแค่พระปราวคนเดียวที่รอดมาได้” ครั้งนี้หมอดูสาวขอเป็นคนตอบเอง

โอบจันทร์หน้าซีดลง ทั้งหวาดกลัวและงุนงงหนัก...นี่เคยเกิดเรื่องบ้าง อะไรวบนี้ขึ้นมาแล้วอย่างนั้นหรือ แล้วสิ่งที่เกิดขึ้นกับตนและหญิงสาวตรงหน้านี้ มันมีที่มาที่ไปอย่างไรกันล่ะ!

จากนั้นพระปราวก็เล่าเรื่องราวของตัวเองให้นักธุรกิจอัญมณีหญิงชื่อดังฟัง

คืนนั้นครอบครัวของพระปราวกำลังกลับจากงานเลี้ยงงานหนึ่ง เพราะเห็นว่าเป็นงานเลี้ยงเล็กๆ ในหมู่เครือญาติ บิดาของเธอจึงขับรถทั้งไปและกลับเอง โดยไม่ได้ให้คนขับรถขับให้เหมือนทุกครั้ง

บิดาและมารดานั่งคู่กันด้านหน้า ส่วนเธอและพี่สาวนั่งเบาะหลัง เล่นตบเปาะฆ่าเวลาไปเรื่อยๆ จู่ๆ ฟ้าผ่าที่เห็นดวงดาวชัดเจนก็ค่อยๆ มีดครึ้มเกิดลมพัดอื้ออึง บรรยากาศขมุกขมัวลงมากจนแม่เปรยด้วยความประหลาดใจว่า

‘น่าแปลกนะคะคุณ จู่ๆ ฟ้าฝนก็ทำท่าจะตกขึ้นมาเสียอย่างนั้น’

‘นั่นนะสิคุณ เมื่อก็ท้องฟ้าก็ตีๆ อยู่’ พ่อพยักหน้ารับอย่างเห็นด้วย แล้วชี้ไปบนท้องฟ้ากลางว่าอย่างแปลกใจ ‘เอ๊ะ! คุณดูเมฆฝนข้างหน้าเราสิ

มันจับกันเป็นก้อนใหญ่สีแดง คงเป็นแสงสะท้อนของฟ้าแลบละมั่ง'

โครม!

'อะไรวะ!'

'คุณพ่อ! คุณแม่!' ลูกสาวทั้งสองร้องประสานเสียงด้วยความตกใจ
เมื่อได้ยินเสียงดังโครมครามจากด้านบน

'ไม่เป็นไรลูก ไม่มีอะไร' แม่หันหน้ามาปลอบ แต่สีหน้าเริ่มแสดงความ
วิตกและหวาดกลัว ในขณะที่พ่อพยายามควบคุมรถที่เริ่มส่ายไปมาแปลกๆ

'ระวังนะคะคุณ!'

'ว้าย!'

โครม!

"ทุกอย่างเกิดขึ้นคล้ายเรื่องของคุณ เพียงแต่รถที่เสียหลักชนต้นไม้
ใหญ่ไม่ได้ทำให้เราเสียชีวิตทีเดียว" น้ำเสียงของพริบพราวเศร้าลงจนคนฟัง
จับได้ เพราะภาพเหตุการณ์คืนนั้นยังทำให้เธอเจ็บปวดมิรู้เลื่อน

"ละ...แล้วมันทำอะไรอีก" โอบจันทร์ซึ่งนั่งตัวเกร็งถามพร้อมกับกลืน
น้ำลายอีกใหญ่ ลุ้นราวกับว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นตรงหน้าทั้งที่ผ่านมาสิบกว่า
ปีแล้ว

"ไอ้ผีร้ายตอนนั้นมันบีบคอคุณพ่อคุณแม่ให้ขาดใจตายต่อหน้า ตาม
มาด้วยพี่ ส่วนพริบพราวเป็นคนสุดท้าย แต่...คงไม่ถึงคราวเคราะห์ ตอน
นั้นมีรถตู้ของคณะแม่ชีกลุ่มหนึ่งผ่านมาพอดีจึงเข้ามาช่วย พริบพราวเลย
รอดมาได้ค่ะ"

"คืนนั้นถ้าเธอไม่ผ่านมา ก็แสดงว่า..." โอบจันทร์เอ่ย รู้สึกหายใจ
ติดขัดขึ้น

"จุดจบของคุณก็คงเหมือนคุณพ่อคุณแม่และพี่สาวของพริบพราว"
รุจีราเสริม

"ทำไม เพราะอะไรถึงเป็นแบบนี้"

คำถามนั้นเหมือนโอบจันทร์ตั้งเพื่อถามตัวเองมากกว่า แต่พริบพราว

ก็อาสาตอบให้ว่า

“คิดว่าผีร้ายตนนั้นน่าจะมาจากพวกเล่นคุณไสยมนตร์ดำ พวกนี้คงรับจ้างทำร้ายคนอื่นด้วย”

“หรืออาจจะเป็นพวกเล่นคุณไสยมากๆ เข้าก็เกิดอาการบ้าพลัง แล้วเที่ยวปล่อยของทำร้ายคนอื่นเพื่อลองของของตัวเองดู แบบนี้ก็เป็นไปได้เหมือนกันค่ะ” รุจีราพูดเสริมอีกครั้ง

“แต่กรณีของคุณพ่อ พริบพราวคิดว่านั้นเป็นการส่งผีร้ายมากำจัดคุณพ่อ จากใครสักคนที่คุณพ่อไปขัดผลประโยชน์” พริบพราวถอนหายใจเมื่อเห็นสายตาดตรงหน้าจับจ้องตัวเองด้วยความใคร่รู้ในหลายๆ เรื่อง เธอจึงอธิบายต่อว่า “ท่านเป็นผู้ว่าฯ ที่มีสะอาดค่ะ ปีนั้มีโครงการก่อสร้างหลายโครงการที่ขอให้ท่านเซ็นอนุมัติ แต่ท่านแค่อ่านแล้วตีกลับ ไม่ยอมเซ็นให้ ท่านให้เหตุผลว่าเพราะหลายโครงการมีที่มาที่ไม่ถูกต้อง มีกลิ่นอายการคอร์รัปชันอยู่น่ะค่ะ”

“เธอหมายความว่า...”

“ค่ะ ถ้าฆ่าคนด้วยวิธีนี้ ในทางนิติวิทยาศาสตร์ก็ยากที่จะจับตัวคนลงมือได้ เหตุการณ์ในคืนนั้น ตำรวจสรุปคดีแล้วว่าคุณพ่อคุณแม่และพี่คอคหักเพราะแรงกระแทก เนื่องจากในที่เกิดเหตุไม่พบพิรุุธอะไรอีก ส่วนพริบพราวแม่จะพูดความจริงก็คงไม่มีใครเชื่อ เพราะเป็นแค่เด็กคนหนึ่งที่มีอาการขวัญหนีดีฝ่อ อีกอย่างยิ่งไปป่าวประกาศว่าเป็นผีมือผี ก็ยังมีแต่คนหาว่าบ้าเท่านั้นค่ะ” พริบพราวพูดด้วยน้ำเสียงขมขื่น

“เข้าใจแล้ว” โอบจันท์พึมพำพาลงสุดลมหายใจลึก ถ้าจ้งวานฆ่าคนด้วยวิธีทั่วไปย่อมทิ้งหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ไว้ให้แกะรอยเพื่อตามตัวคนลงมือและผู้จ้างวานมารับโทษได้ แต่เมื่อใช้วิธีนี้คงไม่สามารถหาอะไรมารองรับได้ ถือว่า...เหนือชั้นขึ้นไปอีกขั้นทีเดียว

โอบจันท์ก็ลึนหน้าลาย หน้าซีดเผือดยิ่งกว่าเดิม รุจีก็เสียวสันหลังและระแวงหนักขึ้น

“คุณเองก็เหมือนกันละ อาจจะมีเรื่องซัดผลประโยชนกับใครทางธุรกิจอยู่ คิดว่า ‘ไอ้โม่’ นั้นคงใช้ชีวิตเดียวกับที่มันใช้กำจัดคุณพ่อให้พ้นทางมัน และถึงคนบงการอาจจะไม่ใช่คนเดียวกัน แต่ผู้รับว่าจ้างต้องเป็นคนเดียวกันอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะพริบพราวจำผีร้ายตนนั้นได้ ที่ผ่านมาจึงพยายามตามหาตัวมันมาตลอดละ”

“นี่เองที่ทำให้เราสองคนต้องหาทางมาพบคุณ พริบพราวกำลังตามหาคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกรตายของคุณพ่อคุณแม่และพี่สาว ส่วนคุณเองก็กำลังตกอยู่ในอันตราย เพราะมันลงมือพลาดมาแล้วหนหนึ่ง หนที่สองก็คงจะตามมาเร็วๆ นี้”

พริบพราวหันไปสบตาเพื่อนรักที่คอยช่วยพูดเสริมตลอด ก่อนจะหันกลับมาย้ำเตือนคนที่อยู่บนเตียงผู้ป่วยอีกครั้งว่า

“พวกนี้เวลาลงมือ มันจะอาศัยฤทธิ์ยามที่เรียกว่า ‘ฤทธิ์ดวงดับ’ ของชีวิต คือนั่นที่มันลงมือกับคุณก็คงเป็นฤทธิ์ยามที่มันเลือกแล้ว ดังนั้นมันจะยังไม่ลงมือซ้ำในเร็ววันนี้แน่นอนละ คุณพอสบายใจได้ และนี่...ก็คงพอจะช่วยคุณได้บ้าง” ว่าแล้วเธอก็ให้ด้ายสายสิญจน์เส้นหนึ่งแก่คนตรงหน้า “คงจะช่วยให้คุณปลอดภัยขึ้น แต่ก็อย่างที่บอกละว่าแค่ระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น เพราะพวกมันมีมนตร์ดำชั้นสูง ของพวกนี้อาจจะช่วยต้านทานได้ไม่นาน”

นิ้วมือข้างที่ไม่ได้เข้าเฟือกเคาะลงบนโต๊ะทำงานขณะถกเถียงกับตัวเองอยู่ในใจเสียบๆ ยามนี้ก็ย้อนกลับไปหาวันที่สนทนากับหญิงสาวทั้งสองเกี่ยวกับเรื่องลึกลับพวกนั้น

แล้วโอบจันทร์ก็รีบสรุปด้วยความเด็ดขาดว่าช้าไม่ได้แล้ว พริบพราวจะต้องรีบเข้ามาเป็นคนสนิทของตน และไม่เพียงแค่นี้เท่านั้น ยังรวมไปถึงที่บ้านด้วย พริบพราวจะต้องเข้ามาอยู่ร่วมชายคาเดียวกันกับตนในเร็ววัน!

๓

พ่อนักวิทยาศาสตร์ชื่อดัง

รถบีเอ็มดับเบิลยูเอกซ์สามสี่ขาวแล่นเข้ามาจอดในโรงรถที่มีรถยนต์ราคาแพงจอดเรียงเป็นแถวยาวขนานไปกับสนามของบ้าน ดอกเตอร์หนุ่มเจ้าของรถคันดังกล่าวเปิดประตูลงมา แล้วเดินอ้อมไปคว้าอุปกรณ์สำคัญบนเบาะนั่งด้านหลัง อย่างกระเป๋าใส่แลปท็อปเครื่องบาง และซองบรรจุข้อสอบนักศึกษาที่ตรวจค้างเพื่อนำกลับมาตรวจต่อที่บ้าน ร่างสูงหันกลับไปปิดประตู สองตาเผลอกวาดมองรถยนต์ราคาแพงที่จอดเรียงยาวไปอีกครั้ง ทำให้นึกถึงคำพูดของเพื่อนอาจารย์ที่สอนอยู่ในมหาวิทยาลัยเดียวกันเมื่อครั้งมาบ้านสิริภักดิ์เป็นครั้งแรกว่า

‘โห นึกว่าไซร์ูมรถ!’

ดอกเตอร์บิวรี่ละสายตาจากรถราคาแพงเหล่านั้น ก่อนจะหมุนตัวเดินตรงไปยังบ้านทรงไทยหลังใหญ่ที่ก่อสร้างด้วยไม้สักทั้งหลัง บ้านหลังงามนี้ตั้งอยู่บนเนื้อที่นับสิบไร่ รอบบ้านห้อมล้อมด้วยต้นไม้ขนาดใหญ่

บ้านหลังนี้เกิดจากความนิยมชมชอบความเป็นไทยของตาและยายตอนที่ท่านปลูกเรือนหอ ท่านจึงเลือกปลูกบ้านทรงไทย แล้วเพิ่มกลิ่นอาย

ความน่าอยู่ด้วยต้นไม้ดอกไม้ไทยๆ อย่างต้นไม้ที่ออกดอกสีขาวสะพรั่ง และส่งกลิ่นหอมกำจายอยู่ในตอนนี้

บ้านหลังนี้นับว่าเป็นมรดกตกทอดจากตาของเขาซึ่งเป็นนายตำรวจชั้นผู้ใหญ่ ท่านมีลูกสาวสองคน คือป้ามณฑาและแม่ เรือนไทยฝั่งตะวันออก เป็นของป้ามณฑา เนื่องจากท่านสุขภาพไม่ค่อยดีและชอบสวดมนต์ไหว้พระเจี๊ยบๆ ท่านจึงปลีกวิเวกไปอยู่ทางเรือนทิศนั้น

มณฑาไม่ได้สมรส ครองตัวเป็นโสด จึงไม่มีลูก มีเพียงบุญยหนู พี่สาวคนโตของเขาคือเป็นหลานคนโปรดของท่าน ส่วนหลานคนอื่นๆ ท่านก็ออกจะเฉยเมย ไม่อิน้องขงชอบด้วย พอหลานสาวคนโปรดย้ายออกไปอยู่ที่อื่น ด้วยเหตุผลเรื่อง ‘ลูกเขยกับแม่ยาย’ ท่านก็ยังไม่ค่อยสูงส่งกับใครเข้าไปใหญ่

เมื่อก่อนบรรยากาศที่นี้ค่อนข้างอุ่นหนาฝาคั่ง แต่พอพี่น้องคนอื่นแต่งงานย้ายออกไปอยู่ที่อื่น ตอนนี้นี่ถ้าไม่นับบริวาร ก็เหลือคนอาศัยร่วมกันแค่สี่คน คือแม่ ป้า ตัวเขา และน้องสาวคนเล็กเท่านั้น ส่วนพ่อเขาเสียชีวิตไปนานแล้ว

สองขายาวๆ ของดอกเตอร์หนุ่มกำลังจะก้าวผ่านห้องรับแขกโอ้อ่าที่มีทางเดินเชื่อมไปยังห้องอาหาร ห้องฟิตเนส ห้องสมุด และห้องนอนของสมาชิกคนอื่นๆ ในห้องรับแขกนอกจากโซฟาหลุยส์ไม้สักขลิบทองแล้ว ของตกแต่งในส่วนนี้จะเป็นแบบไทยๆ ทั้งหมด แม้แต่ผนังทางเดินก็ประดับด้วยภาพวาดสีน้ำมันอันหลากหลายจากจิตรกรชื่อดัง ที่บอกเล่าเรื่องราววิถีชีวิตแบบไทยๆ นับตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

ขณะมองภาพวาดสีน้ำมันตามผนังทางเดินอยู่เพลินๆ จู่ๆ ก็มีเงาปริศนาเงาหนึ่งโผล่พรวดออกจากห้องสมุดมาขวางทางเขา

ร่างสูงผะพรั้มกับถอยหลังไปหนึ่งก้าว ก่อนจะเรียกเจ้าของเงาปริศนาเสียงดัง

“ยายวา!”

เจ้าของชื่อหัวเราะคิก ในขณะที่คนโดนแกล้งทำหน้าที่ไม่ถูก น้อยครั้ง

ที่เขาจะเสียมาดดอกเตอร์ผู้เคร่งขรึม ทำให้อดใจไม่ได้ ต้องดูเจ้าตัวดีทันที

“ยายวา!”

“คะ นี่วาเอง” ประจัญว่าแล้วย่นจมูกใส่อย่างไม่นำพาต่ออาการหัวเสียของพี่ชาย “ไม่ยกักรู้ว่าพี่วีร์จะตกใจง่ายแบบนี้”

ว่าแล้วเจ้าตัวดีหัวเราะคิกคักอีก ทำราวกับว่าความตกใจกลัวของคนอื่นเป็นเรื่องสนุกสนานสำหรับเธอเสียเหลือเกิน ดอกเตอร์หนุ่มจึงใช้มือข้างที่ไม่ได้หยิบซองข้อสอบนักศึกษามาตีตหน้าผากเจ้าตัวยุ่งให้หายคันมือสักที

“อ๊วย! พี่วีร์”

“แล้วมาดักเจอพี่แบบนี้มีอะไร” เชื่อว่าเจ้าตัวดีต้องมาดักเจอ ไม่อย่างนั้นคงไม่โผล่พรวดออกมาด้วยจิ้งหะนรกแบบนี้หรอก

“วาก็แค่อยากรู้ว่า...วันนี้ไปเจอคุณหมอดูแสนสวยมาเป็นยังไงบ้างน้า”

คิ้วเข้มเหนือแว่นตากรอบสีดำขมวดเข้าด้วยกันทันที เขาถามกลับด้วยความระแวง “อะไร”

“ก็...เกิดปฏิกิริยาแรกพบอะไรกันบ้างมัยคะ”

ดอกเตอร์หนุ่มรีบคว้าซองข้อสอบที่หนีบตรงรักแร้ขึ้นมาหมายจะตีหน้าผากน้องสาวตัวดีซ้ำ

“อ๊วย!” เจ้าตัวดีรีบหลบ เพราะโดนมาหนึ่งทีแล้ว ไม่อยากโดนซ้ำอีก

“รีบปราวออกจะสวยนะ เห็นพี่วีร์มาถามๆ ข้อมูลจากวา นึกว่าจะสนใจเสียอีก”

ดอกเตอร์หนุ่มถอนหายใจพรีต รีบอธิบายเพราะไม่อยากให้น้องสาวเข้าใจเขาผิด

“ที่สนใจไม่ได้สนใจแบบนั้น เข้าใจมัย นี งานที่บริษัทยุ่งยังไม่พอ เหนื่อย ถึงมีเวลาว่างมาุ่นวายเรื่องไร้สาระแบบนี้สิ”

“ไร้สาระที่ไหน การไปดักพบสาวสวยไม่ถือว่าเป็นเรื่องไร้สาระของหนุ่มโสดคนหนึ่งนะคะพี่วีร์ วาจะบอกให้หะคะว่าโลกเรายังมีความบันเทิงอีกหลายอย่าง และการไปเจอสาวสวยคนหนึ่งก็นับว่าเป็นหนึ่งในความ

บันเทิงเหล่านั้น วาจึงอยากให้ผู้พิริวได้เจอสาวคนอื่นๆ บ้าง วันๆ หมกตัว
อยู่แต่ในคลาส อยู่แต่ในโลกของหนังสือหรือวารสารทางวิทยาศาสตร์อะไร
พวกนี้ แล้วเมื่อไหร่ผู้พิริวจะได้ออกรือนไปเหมือนพี่คนอื่นของวาเสียทีละคะ”

ดอกเตอร์หนุ่มหรีตาลง มองคนที่พูดเจ็ยแจ้วด้วยความรำคาญ

“พริบพราวเธอสวยนะคะ”

“สวย...แต่ต้อง”

“อ้าว! ไหง่ไปว่าเธอต้อง” ปรีชญากูทาน จะขำต่อ ทว่า...

“ไม่ใช่แต่เขานะที่ต้อง เราก็ด้วย” ดอกเตอร์หนุ่มว่า กาหัวน้องสาว
เพิ่มอีกคน ก่อนจะรีบตัดบท เพราะเขาเสียเวลาคู่กับแม่ห้องสาวตัวดีด้วย
เรื่องไม่เป็นเรื่องนานพอแล้ว “เอาละ ที่พี่ไปพบแม่หมอดูคนนั้นเพราะมีเรื่อง
อยากคุยด้วย ไม่ใช่ไปจับ เราก็เลิกเพื่อเจ้อชะที่ พี่ไม่ชอบหมอดูหมอเตา
พวกนี้ ไม่มีทางหрокที่พี่จะจับ”

“แต่ตรงกันข้ามกับวาและคุณแม่แฮะ รู้สึกถูกชะตากับพริบพราว
ชะมัด”

“นั่นมันเรื่องของเร แต่พี่ขอร้องว่าอย่าไปคลุกคลีจนเชื่อเรื่องดวงเป็น
ตุเป็นตะละ คุณแม่ก็ด้วย พี่เข้าใจว่าผู้หญิงคนนั้นผ่านมาช่วยชีวิตท่านไว้
คืนนั้น ซึ่งพี่ก็รู้สึกชอบคุณเธอมาก แต่เมื่อเรามีของตอบแทนให้ไปแล้วก็ให้
พอประมาณ ไม่ใช่จะยกย่องให้เป็นฮีโรมาติดตามใกล้ชิดท่านแทนนพร
แบบนี้ คุณแม่อยากได้คนสนิทติดตามไปไหนมาไหน...พนักงานคนอื่นใน
บริษัทที่รู้จักท่านดีก็ยังมีอีกมาก ไม่เข้าใจทำไมถึงได้จำเพาะเจาะจงเป็นแม่
หมอดูคนนี้ด้วย”

“หุย...นี่ห้องบมาหรือเปล่าคะเนีย เบ๊ะมากกก...ได้จ้งหวะ ไม่
ตกหล่นเลย” ปรีชญายังมีอารมณ์ยื่นหน้าไปกระเซ้าพี่ชาย

ดอกเตอร์หนุ่มสายหน้าด้วยความอ่อนใจ อยู่มหาวิทยาลัยก็เจอ
นักศึกษาที่ไม่รู้จักโต ครั้นกลับมาบ้านก็ต้องมาผจญกับความไม่รู้จักโตของ
น้องสาวอีก

“มีเรื่องจะคุยกับพี่แค่นี้ใช่ไหม พี่จะรีบไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า มึงงานต้องทำต่ออีกมาก”

ปรีชญาจำต้องพยักหน้ารับ ตัดเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่งที่ตั้งใจจะบอกพี่ชายออกไปก่อน “ค่ะ”

คล้อยหลังตอกเตอร์หนุ่ม น้องสาวก็ยึดตัวขึ้นแล้วยกมือขึ้นกอดอกพลงบอกพี่ชายในใจว่า

‘ชอบไม่ชอบยังงี้พี่วีร์ก็เลี้ยงไม่ได้แล้วค่ะ เพราะพรุ่งนี้คุณแม่จะให้พริบพราวเข้ามาอยู่บ้านหลังนี้ด้วยกันแล้ว’

ตอนแรกปรีชญาก็อยากบอกพี่ชายอยู่เหมือนกัน เพื่อจะได้เตรียมตัวเจอหมอดูคนสวยแต่เนิ่นๆ แต่เธอก็เพิ่งมาเปลี่ยนใจ เพราะอยากให้พี่ชายได้เจอหมอดูสาวเองและเซอร์ไพรส์เองมากกว่า

ปรีชญานึกแล้วก็ซັกสนุก เมื่อพี่ชายที่บอกว่า ‘ไม่ชอบหมอดูคนสวย’ ต้องมาเจอหน้ากันจริงๆ ที่นี้...พี่ชายผู้เคร่งขรึมจะทำหน้าอย่างไรนะ

ปรีชญานึกตามด้วยความรื่นรมย์ ก่อนจะแปลกใจขึ้นมาอีกอย่าง เธอพอจะรู้อะไรระหว่างแม่กับหมอดูแสนสวยคนนั้นต้องมี ‘ซัมซิง’ ต่อกันแน่ เพราะวันที่หมอดูคนสวยและเพื่อนรักอีกคนไปพบท่านที่โรงพยาบาล หลังจากนั้นแม่ก็ทำเหมือนมีลับลมคมในอะไรกับหมอดูคนสวยทันที

หลังจากได้อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดลำลองแล้ว ชายหนุ่มก็รู้สึกสดชื่นหายล้าขึ้นมาทันที ขณะเดินออกจากห้องน้ำ โทรศัพท์ที่เขาวางไว้บนเตียงก็ส่งเสียงร้องขึ้นมาราวกับรู้ว่าเขาอาบน้ำเสร็จพอดี ชายหนุ่มเดินตรงไปหยิบอุปกรณ์สื่อสารเครื่องบางขึ้นมาดู พบว่าเป็นเบอร์จากนักข่าวชายรายหนึ่งที่มีกจะโทร. มาขอสัมภาษณ์เขาเรื่องที่เป็นประเด็นทางสังคมและพอจะอธิบายในเชิงวิทยาศาสตร์เพื่อนำไปประกอบเนื้อหาข่าวอยู่เสมอ อย่างครั้งล่าสุดก็เรื่อง ‘ยูทีกัลสสายไฟฟ้าแรงสูงเป็นอันตรายต่อสุขภาพ?’ จากข้อความที่แชร์กันมั่วๆ ว่า บ้านเรือนใครอยู่ใกล้เสาส่งไฟฟ้าแรงสูงจะเกิดผลกระทบ

ต่อสุขภาพ หนูนี่นั่นบ้างละ

นักข่าวคนนี้รับโทร. มาขอสัมภาษณ์เขาพร้อมกับขอการพิสูจน์เพื่อให้ประกอบกรรายงานข่าว เขาจึงให้คำอธิบายพร้อมกับพิสูจน์ให้ว่าเรื่องนี้ไม่เป็นความจริง หากมีบ้านเรือนตั้งอยู่ใกล้เสาส่งไฟฟ้าแรงสูงก็ขอให้สบายใจได้

แล้วคราวนี้ละ มีเรื่องอะไรอีก

ว่าแล้วดอกเตอร์หนุ่มไฟแรงก็ไม่รีรอที่จะกดรับสาย

“ดอกเตอร์ครับ ดอกเตอร์เห็นข่าวนี้หรือยังครับ”

“ข่าวไหนอีกล่ะคุณ”

“แสดงว่ายังไม่เห็น ก็ข่าวที่มีคนพบรอยเท้าเปรตยังไงล่ะครับ”

“เดี๋ยวๆ เปรตนะไม่มีหรอก จะเป็นรอยเท้าของเปรตได้ยังไง” เขา

ค้ำนกลับพร้อมกับหัวเราะ รู้สึกขำทุกทีที่ได้ยินอะไรแบบนี้

“ก็นั่นละครับที่เป็นข้อวิพากษ์วิจารณ์กันอยู่ในตอนนี้ เพราะถ้าจะบอกว่าเป็นรอยเท้าคนธรรมดาๆ มันก็ไม่น่าจะใช้ และมีคนพบรอยเท้าหลายรอยด้วยนะครับ”

“ผมหมายความว่า...เปรตนะไม่มีหรอก รอยนั้นอาจจะจะเป็นรอยเท้าคนนั้นแหละ” เขาริบสรุปีในมุมของเขา เพราะเรื่องภูตผีปิศาจ เขาไม่เชื่อถือมาตั้งแต่ไหนแต่ไรอยู่แล้ว

“แต่มันใหญ่มาก แต่ละก้าวก็ห่างกันมากนะครับ”

เขาขมวดคิ้วด้วยความฉงน เดินไปหยิบแว่นตาที่เพิ่งถอดวางไว้บนโต๊ะทำงานเมื่อไม่กี่นาที่ก่อนหน้านี้ขึ้นมาสวมอีกรอบแล้วถาม “งั้นมีรูปประกอบมัยครับ ส่งมาให้ผมดูทางไลน์หน่อย”

“เอ่อ...” นักข่าวล้งเล็กลีน้อย “เอ่อ...มี ครับ งั้นดอกเตอร์รอสักครู่ นะครับ”

ติง!

จากนั้นดอกเตอร์หนุ่มก็รีบดูรูปที่นักข่าวส่งมา เป็นรูปรอยเท้าปริศนา

สีขาวยุ่ๆ จางๆ ประทับอยู่บนพื้นถนนคอนกรีต ขนาดของรอยเท้าใหญ่กว่าของคนปกติสักหน่อย และระยะห่างจากรอยหนึ่งไปสู่อีกรอยหนึ่งก็ห่างเกินกว่าก้าวของคนปกติอยู่เหมือนกัน

รวมๆ แล้ว ครั้งแรกที่เห็นก็พอจะทำให้เชื่อว่า คงไม่มีคนปกติที่เดินได้แบบนี้

“คุณยังไม่ได้ลงพื้นที่ไปดูรอยนี้เองใช่ไหม แต่อาศัยรูปข่าวจากสำนักข่าวอื่นแล้วมาตั้งข้อสงสัยเพื่อถามผม” เพราะความเป็นคนเถรตรงและเคร่งครัด ทำให้ดอกเตอร์หนุ่มรีบดำเนินการทำงานของนักข่าวชายรายนี้ก่อนเป็นอันดับแรก

“แหะๆ ผมยอมรับครับ” ปลายสายยอมรับเสียงอ่อยก่อนจะรีบเปลี่ยนประเด็น “แต่ขานี้ทำให้ชาวบ้านแถวนั้นแตกตื่นไปกันหมดแล้วนะครับ”

ดอกเตอร์ปีร์ถอนหายใจ ชื่นปลายสายเป็นนักศึกษาของเขา แล้วทำงานมาส่งโดยอาศัยการคัดลอกงานคนอื่นมาแบบนี้ มีหวังโดนเขาเฉงเรื่องตัวแน่

แม้จะไม่ค่อยชอบการทำงานแบบนี้ของนักข่าวสมัยใหม่สักเท่าไร แต่ดอกเตอร์หนุ่มก็รู้สึกดีที่อีกฝ่ายยังโทร. มาถามความเห็นกันก่อน เพราะเขาเชื่อว่าคงมีสำนักข่าวบางเจ้าเอาเรื่องนี้ไปลงข่าว แล้วพาดหัวข่าวชวนให้คนเชื่อแล้วว่ารอยเท้าปริศนานี้เป็นรอยเท้าเปรตจริงๆ

“เปรต...เปรตตรงไหน คนรูปร่างสูงใหญ่ ส่วนสูงเอาสักหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตรขึ้นไปก็ก้าวได้แบบนี้ละ” เขาว่าหลังจากได้พิจารณาแต่ละรูปเป็นอย่างดีแล้ว

“แต่แต่ละก้าวห่างกันพอสมควรเลยนะครับดอกเตอร์”

ปลายสายรีบแย้ง ทำให้ดอกเตอร์หนุ่มไฟแรงถอนหายใจน้อยๆ ก่อนจะรีบอธิบายต่อ

“กระโดด เป็นการก้าวกระโดด ถึงได้มีระยะห่างอย่างที่เห็น”

“แล้วขนาดละครับดอกเตอร์”

‘ดอกเตอร์จะอธิบายว่ายังไงครับ’...คิดว่านักข่าวชายรายนี้คงอยากรู้อากถามต่อแบบนี้แน่ๆ

“ก็คนที่มาให้ทำใหญ่กว่าปกติ คงเอาเท้าไปเหยียบสีขาวมา หากกระโดดก็สามารถทำให้ขนาดของผ้าเท้าใหญ่ขึ้นอย่างที่เห็นนี้ ก็ไม่ผิดปกตินะ”

“อ้อ แบบนี้นี่เอง สรุปล...”

“รอยเท้าคนนั้นแหละ ไม่ใช่รอยเท้าเปรต แต่เพ็ญเจ้าของเท้ามีรูปร่างสูงใหญ่ ส่วนระยะห่างแต่ละก้าวก็เกิดจากการกระโดด”

“เข้าใจแล้วครับ ขอขอบคุณะครับดอกเตอร์” จากนั้นคู่สนทนาก็วางสายไปด้วยความสบายใจ

ดอกเตอร์หนุ่มส่ายหน้าอย่างเอือมระอาคนที่เบ็นต้นตอของข่าวรอยเท้าเปรตนี้ เพราะความมกมายอย่างนี้เอง ถึงทำให้ประเทศไปไม่ถึงไหนเสียที เขาส่ายหน้าแล้วรีบเข้าเพจทางวิทยาศาสตร์ของเขา รวมทั้งหาดันตอข่าวรอยเท้าเปรตนี้ เพื่อจะพิมพ์ให้ความเห็นในมุมมองวิทยาศาสตร์ก่อนจะโพสต์ลงเพจเหมือนทุกครั้ง

และตราบดีที่ยังมีคนเชื่อว่า ‘มะนาวกับโซดาร์ักษาโรคมะเร็งได้’ ความมกมายแบบนี้ก็คงไม่มีทางหมดไปจากสังคมไทย เหมือนกับความเชื่อเรื่องผีสาวนางไม้พวกนี้แหละ

ไม่ว่าจะเป็นผีกระสือ ผีกระหัง ผีปอบ หรือผีเปรต ซึ่งมันไม่มีจริงหรอก หากมีอยู่จริง ตอนนีเ้าอายุสามสิบปีแล้ว ที่ผ่านมามีต้องได้เห็นสักผีแล้วสิ ที่ไม่เห็นก็เพราะ...

ผีไม่มีจริง ก็เท่านั้น

หลังจากโพสต์ข่าวเรื่องรอยเท้าเปรตเรียบร้อยแล้ว ดอกเตอร์หนุ่มไฟแรงผู้อุทิศเวลาว่างให้การแก่ชาวแบบแซร์ลูกโซ่ ความมกมายในรูปแบบต่างๆ หรือข่าวลวงทางวิทยาศาสตร์ ก็นำข้อสอบนักศึกษาที่ยังตรวจไม่เสร็จขึ้นมาหนึ่งทำงานต่อ

ขณะนั้นภายนอกห้องฟ้าเริ่มมืดครึ้มลง ซึ่งเกิดจากกลุ่มเมฆสีดำ ทะมึนที่เคลื่อนมาทาบทับบดบังบ้านทรงไทยหลังงามทั้งหลัง และดอกเตอร์หนุ่มแคะคิดว่า ก็เป็นเรื่องปกติของฤดูฝนอยู่แล้วที่จะเกิดเมฆฝนแบบนี้

แต่ว่าหากเขาจะลองละความสนใจจากงานในมือสักครั้ง เพื่องยหน้าขึ้นไปมองท้องฟ้าให้ดีๆ ก็คงพบว่ากลุ่มเมฆก้อนนี้มีความคล้ายคลึงกับดวงตาคู่หนึ่งที่กำลังทอดมองลงมาที่บ้านทรงไทยหลังงาม เป็นดวงตาที่จับจ้องความเป็นไปของใครบางคนในบ้านหลังนี้ด้วยความแค้น เพื่อรอ ‘เวลา’ และ ‘โอกาส’ ที่จะได้สะสางบัญชีแค้นที่มีต่อกันมานานเสียที!

“แจะย้ายเข้าไปอยู่ในบ้านนั้นจริงๆ เหรอ พริบพราว” รุจิราถามขณะยืนดูเพื่อนรักนั่งเก็บเสื้อผ้าลงกระเป่าเดินทางใบใหญ่ ดูเป็นกิจจะลักษณะมาก ทำราวกับว่าจะย้ายจากคอนโดหรูแห่งนี้เข้าไปอยู่ที่บ้านสิริภักดิ์เป็นการถาวรเลยอย่างนั้น “ทำเหมือนกับว่า...”

แล้วเสียงพูดนั้นก็เลือนหายไป ทำให้หญิงสาวอีกคนต้องเงยหน้าขึ้นจากกระเป่าเดินทางแล้วถามกลับ

“เหมือนกับว่าอะไรของแก”

“ก็...เหมือนจะย้ายเข้าไปอยู่เป็นการถาวรเลยไง”

“บ้า!” คำพูดนั้นทำเอาพริบพราวตกใจมาก

“ก็มันจริงนี่นา ดูขนาดกระเป่าแกดิ”

“ก็เพื่อเหลือเผื่อขาดใจ ฉันมันคนเรื่องแยะ ของเลยต้องแยะตาม”

พริบพราวเถียง

“เอาดีๆ นะ ไม่ใช่อยู่ๆ ไปแล้วกลายเป็นสะใภ้สาม...”

รุจิราพูดไม่ทันจบ คนที่นั่งพับผ้าอยู่บนเตียงนอนสีขาวยาวก็รีบคว้าตุ๊กตาดำนุ่มปาใส่คนพูด แต่รุจิราจับทันพร้อมกับหัวเราะร่วน

“ใครจะไปรู้ ลูกชายคนโตก็หามีชีวิตไม่ไปนานแล้ว ส่วนลูกชายคนเล็กก็ชิงแต่งงานไปกับดาราคณสวย เหลือคนกลางที่ยังโสดสนิท งานนี้

นอกจากจะได้คนสนิทติดตามที่พอจะเป็นมือปะทะตะกับพวกภูตผีหรือมนตร์ดำได้ คุณนอบก็อาจจะได้สะใภ้คนที่สามเข้าบ้านด้วยนะ”

“พอเลยยายรุจี! แกไม่เห็นหน้าคุณต็อก...เตอร์ตอนมองฉันเขม็งเหรอ มองหาความพิศวาสในสายตาไม่เจอเลย งานนี้นอกจากความเป็นมิตรจะไม่มีให้แล้ว เขาอาจจะเหม็นขี้หน้าฉันไปแล้วก็ได้ เพราะแค่จะพูดกันก็คนละเรื่องแล้ว”

พริบพราวว่า พลังนึกถึงโพสท์ล่าสุดบนเพจ ‘วิทยาศาสตร์ง่าย ๆ บายดอกเตอร์ปวีร์’ ที่อธิบายเรื่องรอยเท้าปริศนาบนคอนกรีตว่าไม่ใช่รอยเท้าของเปรต แต่เป็นรอยเท้าของคน แถมยังฟันธงจับให้เสร็จสรรพอีกว่าผีไม่มีในโลก ที่มีก็คือความคิดและจินตนาการของคนเท่านั้นที่คิดปรุงแต่งไปต่างๆ นานาเอง

แหม...เป็นนักวิทยาศาสตร์หรือหมอดูชื่อดัง มีฟันธงฟันแทงให้ด้วย!

นี่ เธอไม่ได้สนใจเขาหรอกนะ แต่รุจิวาเปิดข่าวแล้วเห็นเลยแชร์มาให้เธอดูด้วย

“เอาละ ไม่แซวเรื่องนี้ก็แล้วกัน” รุจิวาว่าพลงยกไหล่เล็กน้อย ก่อนจะเข้าประเด็นคำถามก่อนหน้าอีกครั้ง “ฉันจะถามแกอีกครั้งนะว่า แกจะไปอยู่ในบ้านนั้นจริงๆ เหรอ”

พริบพราววางมือจากงานพับเสื้อผ้าลงกระเป๋า แล้วตั้งใจตอบคำถามรุจิวาอย่างจริงจัง

“ถ้าฉันไม่ทำอย่างนี้ ก็คงไม่ได้เข้าไปใกล้ตัว ‘ไอ้โม่’ คนนั้นง่ายๆ หรอก ลำพังแค่เอาตัวเข้าไปปะปนอยู่ในบริษัทคุณนอบก็ไม่ได้เรื่องอะไรมาก ลู้อเอาตัวเข้าไปอยู่ในบ้านนั้นด้วยยิ่งดี เกิดมันลงมือกับคุณนอบที่บ้านอีก ฉันจะได้ช่วยคุณนอบทันด้วยไง”

“แต่แกก็แค่คนมีเซนส์ คาถาอาคมแกก็ไม่ได้จำเรียนแบบลงลึกนะ แกแค่เรียนทำสมาธิมานะ ใช่มั้ย มันอันตรายนะพริบพราว ทางนั้นศึกษาศาสตร์มีตจากลอร์ดโวลเดอมอร์มานะๆ เก่งจนเลี้ยงผี ควบคุมอำนาจ

ลึกลับให้เล่นงานคนได้แบบนี้”

“แต่แกก็เห็นฝีมือฉันแล้วนี่” พริบพราวรีบขายของ โดยอ้างอิงถึงคืนที่เธอวิ่งไปช่วยโอบจันท์จากผีตบนั้น เธอซัดมันจนมันหวีดร้องแล้วหายตัวหนีไปเลย

รุจีราถอนหายใจพริต “คืนนั้นแกแค่ใช้น้ำมนต์ของวัดที่แกตัดใส่ขวด ก่อนขึ้นรถกลับเอามาสาดใส่ผีตบนั้น ไม่ใช่ฝีมือแกล้งน่ะ เสียหน่อย”

พริบพราวยกไหล่ ก็จริงอย่างที่เพื่อนว่า คืนนั้นเหมือนแค่ ‘ฟลุค’ ที่เธอบังเอิญได้น้ำมนต์จากวัดป่าที่เธอและรุจีรากลั้บจากปฏิบัติธรรมมา ส่วนเรื่องคาถาอาคมที่พอจะสู้กับมนตร์ดำชั้นสูง เธอไม่เคยร่ำเรียนจากแม่ชีมาเลย ที่พอใช้ประมือกับฝ่ายตรงข้ามได้ก็แค่แงๆ ปลายๆ

“ขอบใจนะรุจีที่เป็นห่วงฉัน ส่วนเรื่องคาถาอาคมฉันอาจจะไม่ค่อยรู้จริง แต่เมื่อฉันยึดมั่นในพระพุทธรูปคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ ก็น่าจะช่วยให้ฉันรับมือมันได้ แม่ชีทิพย์ท่านก็เคยบอกว่า ในโลกนี้ไม่มีอะไรศักดิ์สิทธิ์เท่ากับสามสิ่งนี้อีกแล้ว”

“แต่แกก็ยังเอาชีวิตตัวเองไปเสี่ยงอยู่ดี”

“ถ้าฉันไม่ทำแบบนี้คงไม่ได้เข้าไปใกล้ใครสักคนที่ฆ่าพ่อแม่และพี่สาวฉันนะรุจี คดีบางคดียังมีกฎหมายให้ความเป็นธรรม แต่พอเป็นเรื่องการตายของคนที่คุณรักมาก ตำรวจแค่บอกว่าเป็นอุบัติเหตุ เกิดจากความเลินเล่อ การขับรถที่ไม่ชินเส้นทางของคุณพ่อ แล้วความยุติธรรมละกฎหมายสามารถเอาตัวคนที่ทำร้ายพ่อแม่และพี่สาวฉันมารับโทษได้มั้ย”

“กฎหมายที่เที่ยงตรงและแน่นอนที่สุด แต่แกต้องรอเวลา...”
รุจีราตอบด้วยน้ำเสียงเป็นการเป็นงาน

“มันก็ยังช้าเกินไป ไม่ทันใจฉันอยู่ดี” คราวนี้พริบพราวว่าเสียงเคร่งขึ้น บอกเพื่อนรักอย่างแฉะแฉะว่า “ฉันตัดสินใจเด็ดขาดแล้วรุจี อะไรจะเกิดก็ให้มันเกิดไป ขอแค่ฉันพอมีทางจัดการตัวคนที่ทำร้ายพ่อแม่และพี่สาวฉันได้ก็พอ หรือถ้าจัดการไม่ได้ ให้ฉันได้รู้สักทีว่ามันเป็นใคร และต้องการ

อะไรถึงทำแบบนั้น ให้นั้นได้ถามจากปากมันบ้างก็ยังดี”

“ตามใจ แต่แกก็ต้องระวังตัวให้มากๆ แล้วกัน”

พริบพราวพยักหน้าพร้อมกับยิ้มน้อยๆ “ขอบใจแกจริงๆ ที่เป็นห่วงนั้น”

จากนั้นรุจีราก็ไม่กังวลใจเพื่อนรักที่กำลังเก็บเสื้อผ้าและของใช้ส่วนตัวลงกระเป๋า พร้อมกับคิดตามเงิบๆ

นอกจากคุณดอกเตอร์นั้นแล้ว ท่าทางการเข้าไปอยู่ในบ้านสิริภักดิ์ของพริบพราวคงสะดวกโยธินอยู่ไม่น้อยเชียว ไหนจะเป็นโอบจันท์ที่เปิดไฟเขียวให้เต็มที อีกทั้งลูกสาวคนเล็กก็ยังทำท่าสนิทชิดเชื้อกับพริบพราวเป็นอย่างดี ที่ดูจะมีปัญหาด้วยมากที่สุดก็คือปณณุช ลูกสาวคนโตของบ้านที่ชอบมองพริบพราวด้วยสายตาไม่ชอบชู้หน้าแกมดูถูก แต่รายนี้ก็ย้ายออกจากบ้านหลังนั้นไปอยู่กับสามีและลูกๆ แล้วนี่

แล้วยังมีอะไรที่น่าเป็นห่วงอีกล่ะ...รุจีราเองก็บอกความรู้สึกอึดอัดที่ก่อตัวขึ้นมาในใจไม่ได้เหมือนกันว่าทำไมยังเป็นห่วงพริบพราวอยู่ เหมือนมันกำลังบอกว่า การเข้าไปอยู่ในบ้านหลังนั้นจะทำให้ชีวิตของพริบพราวเปลี่ยนแปลงไปตลอดกาลก็เป็นได้!

สิ่งที่ซุกซ่อนอยู่ในความคิด

ผู้ชายวัยหกสิบปีในชุดซาฟารีสีกรมท่ายืนรอใครสักคนอยู่ข้างรถตู้ สีขามุก ครั้นเห็นร่างบางพร้อมกระเป๋าเดินทางใบใหญ่ที่กำลังเดินออกมาจากลิฟต์ ก็กู่ลี้กู่จจะเข้าไปช่วยรับกระเป๋าใบโตนั้นทันที

“ลุงสรไ่มั้ยคะ” พริบพราวถาม ความจริงก็แน่ใจอยู่แล้วว่าอีกฝ่ายเป็นคนขับรถของโอบจันทรที่ต้องมารับเธอวันนี้

“ครับ”

“ฝากหน่อยนะคะ” เธอกล่าวพร้อมรอยยิ้มแล้วส่งกระเป๋าเดินทางให้อีกฝ่ายรับไปแล้วรีบยกใส่รถตู้ ก่อนจะเดินกลับมาถามเธอว่า “ไปที่บริษัทเลยนะคะรับคุณพริบพราว”

“คุณอบว่ายังไงก็ตามนั้นเลยคะ” หมอดูแลสุขภาพตอบ เพราะวันนี้เป็นวันแรกที่ต้องไปทำงานกับโอบจันทรในฐานะคนติดตามแทนนพร ความจริงนี่เป็นแค่การเล่นละครตบตาเท่านั้น เพราะลูกๆ หรือคนอื่นไม่รู้ว่าคินนั้นเกิดอะไรขึ้นกับโอบจันทรบ้าง ยิ่งลูกสาวคนโตและลูกชายคนกลางนั้นยิ่งไม่มีทางเชื่อเรื่องผีสิง การเข้าไปที่บริษัทและบ้านหลังนั้น วิธีที่ง่ายที่สุดคือ

ให้เธอไปรับหน้าที่แทนนพรคนสนิทติดตาม ทำหน้าที่กึ่งๆ เลขาฯ แต่ไม่ใช่ เลขาฯ เพราะโอบจันท์มีเลขาฯ คนหนึ่งอยู่แล้ว

อาจจะฟังงงๆ หน่อย แต่เดี๋ยวเข้าไปเจอสถานการณ์จริงคงทำให้เธอ เข้าใจหน้าที่ที่ต้องสร้างท่ามากกว่านี้

หญิงสาวเข้าไปนั่งในรถตู้ คนขับรถเดินอ้อมมานั่งประจำที่แล้วขับ ออกจากคอนโดของเธอนที พรึบพราวสังเกตเห็นว่ามีฝ้ายันต์สีแดงผืนเล็ก เปาะอยู่ภายในรถ อีกทั้งยังมีการลงอักขระคล้ายอักษรโบราณเอาไว้อีกชั้น หนึ่ง

อดิสรซึ่งทำหน้าที่คนขับรถให้โอบจันท์มานานร่วมสิบปีก็รู้สึกแปลกใจ อยู่เหมือนกัน เพราะปกติโอบจันท์ไม่ให้ทำอะไรแบบนี้กับรถ แต่หลังเจอ อุบัติเหตุเฉียดตาย ก็ให้เขาเอารถทุกคันที่โอบจันท์ใช้ไปให้หลวงพ่อกี่มีวิชา แก่กล้าเรื่องคาถาอาคมเจิมอักขระและเปาะยันต์กันสิ่งชั่วร้ายให้

อดิสรคิดว่ามันเป็นเรื่องของขวัญและกำลังใจ เพราะเจ้านายตนเพิ่ง เจอเรื่องเฉียดตายมาหมาดๆ คื่นที่เกิดอุบัติเหตุกับโอบจันท์ เผอิญตนใช้ ขึ้นสูง นพรจึงอาสาขับรถให้โอบจันท์เอง นั่นจึงทำให้ตนรอดตายมาอย่าง หวาดหวิด เพราะถ้าคื่นนั้นตนไม่ป่วย คนที่ตายคงไม่ใช่ นพรแน่ๆ

ขณะที่รถเลี้ยวออกจากคอนโดหยุดติดแม่น้ำเจ้าพระยา อดิสรก็รำพึง รำพันในใจว่า “ที่เขาว่าหมอดูมีรายได้งามคงจะจริงสินะ”

“แหม คอนโดนี้หน้าอยู่นะครับ”

พรึบพราวละลายตาจากฝ้ายันต์และอักขระสีขาวยุ่คนคล้ายเขียนด้วย แป้งแล้วขานรับ สงสัยคำพูดนั้นอยู่นิดๆ ทั้งที่ตั้งอยู่ในใจและดึงออกมาจาก ปากของลุงคนขับรถ

“เออ...ค่ะ”

“เป็นหมอดูนี้รายได้ดีสินะครับ วันก่อนผมก็เห็นหมอดูชื่อดังคนหนึ่ง ในข่าว บอกว่ามีเงินเก็บเป็นร้อยๆ ล้าน สามารถซื้อรถลัมโบร์กินี่ได้อะไร เนี่ยแหละครับ”

หญิงสาวหมดคิ้ว ลุงคนขับรถคงคิดว่าการที่เธอมีคอนโดหรูหลักสิบล้านอยู่นี้ เพราะเงินจากการรับดูวงละลิ้งะ

จริงๆ แล้วไม่ใช่เลย เธอซื้อคอนโดนี้ตั้งแต่สมัยเรียนปีสองด้วยซ้ำ โดยมีลุงกับป้าเป็นผู้เลือกเฟ้นให้ เพราะเห็นความสะดวกสบายที่มันใกล้ทางด่วน ที่สำคัญระบบรักษาความปลอดภัยก็แน่นหนา พร้อมจะดูแลหลานสาวหัวแก้วหัวแหวนของท่านทั้งสองได้เป็นอย่างดี แต่ทั้งหมดนี้เธอก็ซื้อด้วยเงินทองที่พ่อแม่ทิ้งไว้ให้ ซึ่งถือว่าเป็นแค่หยิบมือเดียวจากทรัพย์สินทั้งหมดที่เธอมี เพราะมรดกตั้งมากมายนั้นสามารถทำให้เธออยู่สุขสบายได้ทั้งชาติโดยไม่ต้องทำงานอะไรเลยก็ได้

และแม้จะไม่ทำงานก็ได้ ก็ไม่ใช่สไตล์คนอย่างพริบพราวที่ไม่ชอบอยู่เฉยๆ ตอนแรกหญิงสาวตั้งใจจะเป็นครูเหมือนรุจีรา เพื่อทำงานให้ตรงสายที่ร่ำเรียนมา ทว่าตอนเป็นนักศึกษาฝึกสอน เธอพบว่าไม่ง่ายเลยที่จะทำงานอยู่กับเด็กเล็กๆ สุดท้ายเธอก็เบนสายมาเป็นนักเขียนให้พี่ที่รู้จักคนหนึ่งทำงานอยู่กับนิตยสารชื่อดัง ตอนนั้นเธอรับเป็นคอลัมน์นิสต์ เขียนบทความเชิงธรรมะประยุกต์ให้กำลังใจเชิงบวกแก่คนรุ่นใหม่

แต่สุดท้ายก็จับพลัดจับผลูมาเขียนคอลัมน์ดูดวง เพราะพี่ที่เขียนคอลัมน์นี้ลาออกกะทันหัน เธอจึงได้เขียนแทน พริบพราวใช้สิ่งพิเศษที่ตัวเองมีมาทำนายทายทัก เขียนคอลัมน์รายงานดวงรายสัปดาห์ รายบักซ์ รายเดือน และรายปี เธอจะทำนายคร่าวๆ เรื่องชีวิตทั่วไป เช่น การงาน การเงิน ความรัก สุขภาพ เพียงครั้งแรกที่ผลงานเธอปรากฏในนิตยสาร ก็เป็นที่ถูกอกถูกใจของคนที่ยื่นชอบเรื่องดวงมาก พุดกันว่ามีความแม่นยำระดับแปดสิบห้าเปอร์เซ็นต์ขึ้นไปเลยทีเดียว

จากนั้นก็มีการบอกปากต่อปากเรื่องความแม่นยำแบบเวอร์วัง จนทุกวันนี้เธอมีฐานแฟนคลับมากมาย ภายใต้นามปากกา ‘ประภัสสร’ ซึ่งมาจากชื่อจริงของเธอเอง และการที่คนภายนอกไม่รู้ว่เธอร่ำรวยมาก่อนเขียนคอลัมน์ดูดวง ก็ทำให้เข้าใจคลาดเคลื่อนว่าเธอคงเหมือนหมอดูต่างๆ ทั่วไปที่รับ

ดูดวงแล้วเรียกค่าดูชั่วโมงเป็นแสนๆ กระจมั่ง

แต่ผิดถนัดค่ะ บอกเลย!

เธอยอมรับว่าเคยดูดวงเป็นรายบุคคลให้คนอื่นมาบ้าง แต่ไม่เคยคิดค่าดูดวงเลยสักบาท หรือหากอีกฝ่ายยินดีจะจ่ายเงินให้ เธอก็แนะนำให้นำเงินจำนวนนั้นไปทำบุญตามวัด โรงพยาบาลสงฆ์ หรือโรงพยาบาลทั่วไปก็พอแล้ว

แล้วเรื่องการดูดวงเป็นรายบุคคล เธอไม่สามารถดูให้ใครก็ได้ด้วยนะ เธอจะดูเฉพาะคนที่เธออยากดูให้หรืออยากช่วยเหลือเท่านั้น สำหรับเกณฑ์ที่เธอใช้คัดเลือกกว่าคนคนไหนเหมาะสมที่จะดูดวงให้หรือไม่ ก็เป็นอะไรที่อธิบายยากต่อคนทั่วไปสักหน่อย เธอจะใช้หลักที่เรียกว่า ‘บุญสัมพันธ์’ ซึ่งหมายถึงความผูกชะตา รู้สึกว่าอยากช่วยคนคนหนึ่งที่พอจะช่วยให้ หรือเพราะความรู้สึกว่าเคยช่วยเหลือกันมาในกาลก่อน ทำนองนี้

หญิงสาวรีบปิดเรื่องการทำงานที่แว่วขึ้นมารบกวนทิ้งไป เธอไม่เอื่อยอะไรกับลุงคนขับรถที่เข้าใจผิดๆ เรื่องรายได้จากการดูดวง หญิงสาวแค่หยิบแว่นกันแดดสีดำขึ้นมาสวม เพราะตอนนี้เธอยังไม่อยากจะไหนนอกเหนือจากที่สายตาคนปกติมองเห็น

กำลังคิดถึง ‘สิ่ง’ ที่ไม่อยากจะเห็น เสียงลุงคนขับรถถามไถ่ก็ดังขึ้นมา รวากับอ่านใจเธอออก

“คุณพริบพราวเคยเห็นผีมั้ยครับ”

“คะ? ค่ะ ไม่เชิงว่าเจอ” เธอตอบกลางๆ ความจริงเธอเจอจนเบื่อเลยละ!

“ผมเนี่ย เพิ่งเจอมาเลย ขนหัวลุกชันไปหมด”

“ค่ะ แล้ว...เจอตรงไหน ยังไงคะ”

ลุงคนขับรถเหลือบตามองหญิงสาวเล็กน้อยผ่านกระจกมองหลัง แล้วเริ่มเข้าเรื่อง ‘เดอะซ็อก’ ของวันทันที

“ก็เห็นหนวพราะนะสิครับ ผมเห็นกับตา ไม่ได้ตาผาดแน่”

จริงๆ เธอไม่รู้รู้สึกตื่นเต้นหรือ เพราะรู้ว่าโลกหลังความตายมีอยู่จริง แต่ก็ออกท่าทางตื่นเต้นไปนั้นๆ ให้คนที่ตั้งใจจะเล่ารู้สึกว่าได้ได้รับความสนใจจากผู้ฟังอยู่

“อะ แล้วยังไงต่อคะ”

“ก็รถคันนี้ วันก่อนผมขับไปส่งคุณอบที่บ้านแล้วขับกลับบ้าน ขากลับผมขับไปจอดกินข้าวต้มมื่อดึก ก็ร้านประจำที่นวดพรมันชวนผมไปกินนะแหละครับ ไปคนเดียววนะ แต่มีคนเห็นว่าผมมาสองคน”

“อีกคนเป็นนวดพรมัน?”

“ผมว่าใช่ คนที่เห็นบอกว่าเป็นผู้หญิง ผมสั้นแค่ท้ายทอย จะมีใครล่ะครับถ้าไม่ใช่มัน หีย!” เล่าถึงตรงนี้ลุงแกก็ทำขานลูกขนชันประกอบ “ยังไม่หมดนะครับ อีกคืนผมขับรถกลับบ้าน ซ้อของไปฝากเมีย แต่ดันลืมของเอาไว้ในรถ กลับลงมาเอา เห็นมันนั่งอยู่ในรถเต็มๆ ตา ผมจึงเข้าออ่นระทวยเลย”

“อ้อ ถ้าเป็นพริบพราวคงเป็นลมล้มพับไปแล้วแน่ๆ อะ เจอจริงๆ ขนาดนี้” เธอแสดงความเห็นอย่างออกรสออกชาติ ทั้งที่ความเป็นจริงออกจะซาซึนกับเรื่องทำนองนี้อยู่มาก

“ก็นั่นนะคนตายโหง ก็แข็งแรงหน่อย ปกติคนพริกก็เป็นคนโผงผาง หัวๆ ลุยๆ อยู่แล้ว พอตายก็เฮี้ยนเลยสิ ดีนะครับที่คุณอบให้ผมเอาธูปไปให้หลวงพ่อกี่ชั่งๆ เจิม และขอผ้ายันต์ท่านมาติดไว้ในรถด้วย ถึงได้สบายใจขึ้น เพราะรถคันนี้นวดพริกชอบเอาไปใช้อยู่น้อยๆ”

เธอพยักหน้าหงึกๆ เข้าใจที่มาที่ไปของผ้ายันต์และอักขระแปลกๆ เหล่านี้แล้ว

“คุณอบคงเจอมันหลอกเหมือนกันมั้ง ไม่งั้นคงไม่ให้ผมทำอะไรแบบนี้หรอก เพราะคุณอบไม่เคยเชื่อเรื่องผีสงมาก่อน” ลุงคนขับรถยังพูดต่อ

‘แห่ม... คินั้นคุณอบเกือบโดนผีหักคอชะขนาดนั้น ไม่เชื่อก็ไม่รู้จะ

ว่ายังไงแล้ว' พริบพรานึก แล้วถามคนที่กำลังขับรถต่อ "แล้วตั้งแต่ลุงเอา
รถไปเจิม เอาผ้ายันต์เปะแล้ว ลุงเห็นนวลพรออีกมั๊ยคะ"

"ไม่เห็นแล้วครับ"

"เธอคงมาขอส่วนบุญมั๊ยคะ คงเห็นว่าสนิทกับลุงนะคะ"

"ตั้งแต่มันตาย ผมกับเมียก็ตัดบาตรกรวดน้ำให้มันตลอดนะ"

เธอยิ้มอ่อนแล้วพยักหน้ารับ "ดีแล้วค่ะ"

แล้วจากนั้นบทสนทาก็ค่อยๆ เงียบลง...เมื่อรถตู้คันที่เธอนั่งอยู่
กำลังจะเลี้ยวขึ้นทางด่วนที่จะพาเธอไปยังบริษัทเดอะเพรเซียสจิวเวลรี่ส์
จำกัด

รถคันที่พริบพรานั่งพาเธอมาถึงที่หมายโดยใช้เวลาไม่นาน ก่อนเธอ
จะหยิบกระเป๋าสะพายแล้วลงจากรถไป คนขับรถก็หันมาบอกเธอว่า

"เดี๋ยวผมเอากระเป๋าเสื้อผ้าไปเก็บที่บ้านสิริภักดีให้ล่วงหน้าะครับ"

พริบพรานพยักหน้ารับทราบแล้วเดินลงจากรถ มองตึกสูงใหญ่
ตรงหน้าอันเป็นบริษัทจัดจำหน่ายและรับออกแบบอัญมณีแบบครบวงจร
นอกจากที่ตั้งของสำนักงานใหญ่ตรงนี้แล้ว ยังมีโรงงานผลิตอัญมณีอยู่ต่าง
จังหวัดอีกสองแห่ง

ปานนี้โอบจันทร์ครองเธออยู่ที่ห้องทำงานเรียบร้อยแล้ว หญิงสาวรีบ
ไปยังประตูเลื่อนอัตโนมัติ ปลดแวนตาสีดำออกจากใบหน้ารูปไข่ แล้วรีบ
หยิบบัตรพนักงานขึ้นมาคล้องคอ ทำทางที่มัวแต่สนใจป้ายพนักงานอันใหม่
เอี่ยมทำให้พริบพรานไม่ทันได้สังเกตร่างสูงที่ชะงักเท่าเมื่อเห็นร่างบางก้าว
ผ่านเขาไป

พริบพรานเอียงศีรษะเล็กน้อย ใช้มือวัดดวงเส้นผมกลุ่มหนึ่งพัน
สายป้ายพนักงานให้สยายลงบนแผ่นหลัง แล้วเอื้อมมืออีกข้างไปกดปุ่มเปิด
ลิฟต์ตรงหน้า แต่แล้วก็ต้องสะดุ้งสุดตัว เมื่อมีมือใครอีกคนยื่นมากดปุ่ม
เปิดลิฟต์พร้อมกัน มือหนานั้นจึงสัมผัสมือเธอไปเฉียดๆ

“อ๊ะ!” หมออดูสาวสะดุ้ง รีบชักมือหนีแล้วหันกลับไปมองเจ้าของมือ แล้วก็ต้องตกใจซ้ำเป็นครั้งที่สอง

ปณต หนุ่มใหญ่วัยสี่สิบปีท่าทางดูดี ส่งยิ้มมุมปากพร้อมแววตา วิบวับฉบับกระซอกใจสาวๆ ไปให้หมออดูคนสวย สายตาที่มองเธอมีแวว โลมเลียมเล็กน้อย ก่อนเขาจะรีบตั้งสติเมื่อเห็นเม็ดนิลคู่งามตรงหน้าฉาย แวไม่พอใจ

เขาและคนสวยตรงหน้าเคยเจอกันที่โรงพยาบาลประมาณสองสาม ครั้งตอนที่แม่ยายตัวแสบของเขาเข้าโรงพยาบาล คิดว่าเธอต้องจำปณต สุดหล่อคนนี้ได้สิ

“อะแฮ่ม!” ปณตกระแอมแล้วแนะนำตัว “จำผมได้มั๊ยครับ คุณพริบ-พราว”

“จำได้สิคะ” เธอตอบเรียบๆ ความไม่พอใจที่อีกฝ่ายมาทำรุ่มร่ามกับ เธอเมื่อครู่ยังมีอยู่

“ผมปณต หรือเรียกง่ายๆ ว่าที่ถนัดก็ได้” เขายื่นมือมาตรงหน้า หมาย จะจับมือทำความรู้จักแบบสากลกับเธออย่างเป็นทางการอีกครั้ง ครั้งนี้คง ไม่พลาดที่จะได้แตะมือขาวนุ่มนวลข้างนี้เสียที

แต่พริบพราวแค่หลุบตาดูฝ่ามือนั่นก่อนจะยิ้ม แล้วรีบกระพุ่มมือให้ ให้อย่างอ่อนช้อยแทน “สวัสดีค่ะ”

เหมือนจะได้ยินเสียงปริแตกจากใบหน้าใครสักคนแถวนี้ดัง ‘เบรียะ!’

ปณตก๊อไป หัวเราะกลบเกลื่อนแล้วรีบรับไหว้ “มาทำงานวันแรก แทนไอ้พรมันสินะ”

‘ไอ้พ’ ที่อีกฝ่ายพูดถึงคงหมายถึงนวพธนั่นเอง

“ค่ะ”

ก่อนที่ปณตจะได้พูดคุยกับหมออดูคนสวยมากไปกว่านี้ ก็บังเกิดเสียง แหวจหน้าทำให้พนักงานคนอื่นที่เดินผ่านไปมาตกใจด้วย

“พีถนต!”

ทั้งพริบพราวและปณตหันกลับไปตามเสียงนั้น ปุณยหนูช่นเองที่กำลังยืนท่าทำแยกเขี้ยวยิงฟันใส่สามีและพริบพราว เสียงรอกเท้าสั้นสูงดังกระทบพื้นหินอ่อนก่อนข้างดัง ทำเอาปณตรีบขยับตัวหนีห่างจากหมอดูคนสวยโดยอัตโนมัติ รับรู้ถึงอันตรายที่ศิบคลานมาพร้อมร่างระหงของภรรยาตัวเอง

“พณตมายืนทำอะไรตรงนี้” ปุณยหนูช่นถามเสียงลอดโไรฟัน พลงเหลือบมองหน้าสามีตัวดีที่หมอดูสาวที่

“พี่ก็...ก็จะขึ้นไปตีหมากแพที่ห้องทำงานแวกก่อนกลับนะสิ พอดีเจอคุณพริบพราวเลยทักทายกันนะ”

ปณตไม่ได้ทำงานที่นี่ ไม่มีหน้าที่ใดๆ ในบริษัทนี้ เขามีแค่ร้านอาหารญี่ปุ่นที่หุนกับเพื่อนสี่ร้านตามห้างสรรพสินค้าเท่านั้น เขานี้ก็ฝายอาสาสมัครภรรยาที่บริษัท และตอนเย็นก็แวะมารับตามปกติ

นี่เอง...หน้าที่หลักของปณตมีเพียงเท่านี้ ยิ่งทำให้แม่ยายไม่ชอบเขาเข้าไปอีก

ส่วนช่วงกลางวัน ถ้าว่างๆ ปณตก็ทำตัวเอ้อระเหยโฉบไปโฉบมา ตามประสาคนเจ้าชู้กุ่มกริมและหยิบโหย่ง ซึ่งปุณยหนูชู้รู้ และรู้ดีว่าสามีวาดลวดลายพ้อเลื้อยหลังตนอย่างไรบ้าง แต่เพราะปณตยังไม่มีสาวคนอื่นแบบเป็นตัวเป็นตนถึงขั้นเลี้ยงดู ปุณยหนูชู้จึงยังพอทำใจรับเขาได้

แต่เมื่อเห็นสายตาและท่าทางระริกระรี่ของสามีที่มีต่อหมอดูสาวคนนี้ เลือดลมในกายเธอก็พลุ่งพล่านขึ้นมาอย่างรุนแรง ไม่เข้าใจว่าทำไมตนถึงได้ออกอาการหึงหวงสามีกับแม่หมอดูรุนแรงขึ้น อาจเป็นความไม่ถูกชะตาที่มีต่ออีกฝายก็ได้ เพราะมารดาเธอเ็นดูหญิงสาวคนนี้น่าเกลียดมากเกินปกติกรรมมากเกินจนทำให้ลูกสาวที่รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจมารดามาตลอดอดใจจนริษยาพริบพราวขึ้นมา

ราวกับรู้ว่าตรงนี้จะเกิดศึกปะทะสายตากันอยู่กลางๆ ลิฟต์ที่กดเรียกไปก่อนหน้ามาถึงพอดี

พนักงานสามคนที่ยืนรออยู่ด้วยรีบเดินเสียงผ่านปฏนุชซึ่งดำรงตำแหน่งกรรมการผู้จัดการฝ่ายประสานงานต่างประเทศ เข้าไปเบียดกันอยู่ในลิฟต์ ให้รอดพ้นรัศมีมาคุคล้ายภูเขไฟลูดย่อมๆ กำลังปะทุ

“แหว แหวจะ รีบเข้าไปเถอะ คนในลิฟต์รอแล้วนะ” ปณตสะกิดเรียกภรรยาด้วยน้ำเสียงเกรงใจ อากาารของเขาตอนนี้ไม่ต่างอะไรกับลูกแมวเซื่องๆ ตัวหนึ่ง

พริบพราวแทบกลั้นขำเอาไว้ไม่ได้ ท่าทางของปณตติดกับตอนที่ยังไม่มีเงาของภรรยาปรากฏลิบลิบ

ปฏนุชขำเลื่องดูหมอดูสาวที่มีรอยยิ้มบางๆ ประดับใบหน้าเหมือนกำลังยิ้มกวนโมโหเธออย่างไรไม่รู้ แล้วรีบก้าวเข้าไปในลิฟต์ด้วยมادنางพญา ตามติดด้วยสามีที่ออกอาการกลัวภรรยาขึ้นสมอง

ส่วนพริบพราวที่กลั้นขำได้สำเร็จก็รีบแทรกตัวเข้าไปอีกคน เธอขยับเข้าไปอยู่ด้านในสุด จึงเห็นกิริยาท่าทางทั้งหมดของคนในลิฟต์ได้เป็นอย่างดี พนักงานชายหญิงสามคนยืนเงียบๆ ไม่กล้าพูดจាកัน คงเกรงใจปฏนุชที่กำลังยืนแผ่บารมีอยู่ตรงหน้า ส่วนปณตแม้จะอยากโอภาปราศรัยกับหมอดูสาวให้มากกว่านี้ ก็ไม่สามารถทำได้อย่างใจคิด ได้แต่ยืนนิ่งงัน ทว่าทางตาคอยชำเลื่องมองพริบพราวอยู่บ่อยครั้ง

หญิงสาวไม่รู้หรือว่าท่ามกลางความเงียบในลิฟต์ ใครซุกซ่อนความคิดใดเอาไว้บ้าง ปกติเธอไม่ใช่คนอยากล้วงลึกดักฟังความคิดใคร เพราะเข้าใจคำว่า ‘พื้นที่ส่วนตัว’ ดี แต่ครั้งนี้เธอนึกสนุก ซักอยากรู้ขึ้นมาแล้วว่าปฏนุชและสามีหน้าหม้อกำลังคิดถึงเธออย่างไรบ้าง

ว่าแล้วคนที่อยู่ด้านในสุดก็ค่อยๆ ปิดเปลือกตาลง รวบรวมสมาธิเพิ่มกำลังของจิต กำหนดเพ่งถึงสิ่งที่ซุกซ่อนอยู่ในความคิดของคนเหล่านั้นทันที...

‘ปวดท้องซี! อยากรู้เข้าห้องน้ำฉิบหาย ลิฟต์นี่แหม่งทำไมซักว่าทุกวันไว้ย!’ คือความคิดของหนุ่มคนหนึ่งที่ยืนกอดอก และเริ่มขยับตัวอย่าง

กระลับกระล่าย

‘สรุปประชุมย่อยของฝ่ายเมื่อวานต้องส่งบាយสอง จะทันสมัยนะ!’
หญิงร่างท้วมคนหนึ่งยืนเงิบๆ แต่นัยน์ตามีแวววิตกกังวลอยู่ตลอดเวลา

‘อีแน! อัจฉริยะ! ส่งคลิปจัญไรอะไรมาให้กูดูตั้งแต่เช้าเนี่ย!’ หญิง
สาวรูปร่างผอมบางแต่งตัวสุภาพ ภายนอกดูเป็นคนเรียบร้อยคิด ชณะเปิด
อ่านข้อความทางไลน์ที่เพื่อนส่งคลิปบางอย่างมาให้ดู แต่ยังไม่กล้ากดเล่น
กลัวเสียงจะทำให้ทุกคนหันมามองตนเป็นตาเดียว และกะว่าพอถึงโต๊ะ
ทำงานจะเสียบหูฟังแล้วค่อยแอบเปิดดู

‘หมอดูคู่กับหมอเดา ไปไหนมาไหนด้วย ความน่าเชื่อถือของประธาน
บริษัทจะมีรีเปลา คุณแม่จะคุณแม่ อายุคุณนี่แล้วทำไมถึงไม่รู้จักคิดให้ดีๆ
ไม่ต้องบอกหรอกว่านี่...ออกมาจากความคิดของใคร

‘เป็นหมอดูที่สวยที่สุดเท่าที่เคยเห็นมาเลยวู้ย ทำยังไงถึงจะได้นั่งดู
ดวงกันสองต่อสองในคอนโดที่พญาได้วะ แล้วอีแกที่ยืนทำหน้าที่กษัตริ์นี่ก็
อีกคน จะสลัดมันทิ้งสักวันสองวันยังงี้ดิวะ!’

พริบพราวเปิดเปลือกตาขึ้นทันที เสียงพูดแข็งแ่งที่ได้ยินเพียงคน
เดียวมลายหายไป กลายเป็นความเงิบเข้าครอบคลุมเหมือนเดิม

เธอจับจ้องปณตเป็นพิเศษกลางหรีตาลงเล็กน้อย ความคิดของ
ปณตยูนุชเธอไม่ติดใจหรอก เข้าใจว่าอีกฝ่ายไม่ชอบขึ้นหน้าเธอเป็นทุนเดิมอยู่
แล้ว แต่กับนายปณตนี่สิ คิดแต่จะเต้าะหลอกพาเธอไปดูดวงให้ถึงห้องพัก
แถวพญาเขียวหรือ...ฝันไปเถอะ!

ประตูลิฟต์เปิดออกเมื่อมาถึงชั้นที่พนักงานสามคนกดไว้ ชายหนุ่ม
ร่างโง่งรีบเดินลือออกไปก่อน เพราะข้าศึกเล่นเข้าโจมตีถึงด่านสุดท้ายแล้ว
ตามด้วยสาวๆ อีกสองคน ตอนนี ตรงนี้ก็เหลือเพียงเธอ ปณต และปณต-
นุชเท่านั้น รายหลังรีบยกมือขึ้นกอดอกพลงหันกลับมามองเธอตาขวาง
ก่อนจะรีบสะบัดใบหน้าแรงๆ กลับไปดังเดิมอย่างไม่กลัวคอเคล็ด

ขณะที่ปณตลอบส่งยิ้มน้อยๆ มาให้ ซึ่งพริบพราวเชื่อว่า แม่ไม่ใช่

ความพิเศษที่เธอมีตรวจับความคิดของเขาต่อ สิ่งที่เขาคิดกับเธอในใจก็ยังเป็นเรื่องอกุศลอยู่แน่นอนซึ่งคร้านจะฟังแล้ว หญิงสาวแค่กตมูมปากลงเล็กน้อย พร้อมกับส่งสายตาก็มีแต่ความขยะแขยงไปให้เท่านั้น

กว่าจะฝ่าวิกฤติสองสามมีภรรยามาถึงห้องทำงานของประธานกรรมการ บริษัทได้ พริบพราก็แทบอยากจะเหวี่ยงเอาเรื่องทั้งสองกลับบ้าง และนี่ก็คือข้อเสียของการดักฟังความคิดของคนอื่น คือการเอาสุขภาพจิตดีๆ ไปถูกละเล่นโดยเปล่าประโยชน์ และสัญชาตธรรมที่เธอค้นพบว่า ‘เรื่องบางเรื่อง ไม่รู้เลยยังดีเสียกว่า’ ก็ยังเป็นอะไรเย็นหนึ่งอยู่ในโลกของความจริงอยู่ดี

ตอนนั้นหน้าห้องโอบจันทร่ว่างเปล่า โต๊ะทำงานของเลขาฯ หน้าห้องไม่มีใครนั่งสักคน เธอถอนใจก่อนจะเดินตรงไปยังประตูห้องแล้วเคาะสองสามครั้ง จากนั้นก็มีเสียงแว่วๆ ดังมาจากข้างใน

“เชิญ”

หญิงสาวผลักประตู เดินเข้าไปก็เห็นเลขาฯ รูปร่างสูงโปร่งนั่งตัวตรงอยู่หน้าโต๊ะทำงานโอบจันทร่ว่าง ส่วนเจ้าของห้องก็รีบชะงักหน้ามัทททายเธอด้วยความดีใจ

“มาถึงแล้วหรือ หนูพริบพราว”

เจ้าของชื่อยกมือไหว้โอบจันทร่ว่าง ก่อนจะเฝือแผ่ไปยังเลขาฯ ้วยสี่สิบปี “สวัสดิ์ค่ะ”

“รู้จักกันไว้เลยนะ นี้อรุณี เลขาฯ ของฉันเอง”

พริบพราวเดินไปนั่งเก้าอี้กัตัว อรุณีหันมามอกพร้อมรอยยิ้มบางๆ “เรียกพี่ว่าพี่ณีก็ได้ค่ะ”

“ค่ะ” พริบพราวรับคำด้วยรอยยิ้ม

“อย่างที่เคยบอกว่าหนูพริบพราวจะมาทำงานแทนนพรนะ” โอบจันทร่ว่างเอ่ยถึงคนสนิทที่ไม่มีชีวิตแล้ว เวลานั้นพริบพราวจึงสังเกตเห็นร่องรอยความอิดโรยของอีกฝ่าย

ไม่เจอกันไม่กี่วัน โอบจันท์ดูทรุดโทรมลงทีเดียว ใต้ขอบตามีรอย
ดำคล้ำราวกับคนไม่ได้นอนติดต่อกันมาหลายคืน

ก็แน่ละ...เรื่องคืนนั้นคงทำให้ตื่นกลัวและวิตกกังวล เนื่องจากศัตรู
ไม่ได้ลอบทำร้ายด้วยวิธีการอย่างคนทั่วไป แต่ใช้ไสยศาสตร์มนตร์ดำมาช่วย
เป็นใครก็คงรู้สึกเสียวสันหลัง ระแวงระวังว่าจะถูกทำร้ายขึ้นมาอีกตอนไหน
อีกอย่างลำพังด้ายสายสิญจน์ที่เธอได้มาจากครูบาอาจารย์ ก็ช่วยต้านทาน
อำนาจมนตร์ดำได้ไม่นานเสียด้วย

ของขลัง แม้จะขลังจะดีเพียงใด...ก็ย่อมมีวันเสื่อมลงได้เป็นธรรมดา
แต่จะเสื่อมช้าหรือเร็วอยู่ที่ผู้ครอบครอง หากผู้ครอบครองถือศีลปฏิบัติ
ธรรมไปด้วย อำนาจของมันก็จะไม่เสื่อมถอยไปโดยง่ายเช่นกัน

“เดี๋ยวฉีนออกไปก่อนนะ ฉีนมีอะไรจะคุยกับหนูพรึบพราว” โอบจันท์
ว่าพลางเอนกายพิงพนักเก้าอี้ตัวใหญ่ ใช้มือข้างที่ไม่ได้เข้าเผือกดันขอบโต๊ะ
แล้วหมุนเก้าอี้ไปมาเล็กน้อย

อรุณีหยิบไอแพดกับโทรศัพท์มือถือขึ้นมาแล้วรับคำ

“คะ คุณอบ” ก่อนจะเดินออกไปก็หันมายิ้มให้หญิงสาวที่เพิ่งมาถึง
อีกครั้ง

เมื่อเลขาฯ ออกไปแล้ว โอบจันท์ก็ถอนหายใจยาว อันเป็นการ
เริ่มต้นบทสนทนาที่น่าหนักใจระหว่างตนกับหญิงสาวตรงหน้า

“ฉีนไปนึกดูแล้วนะ แต่ก็นึกไม่ออกกว่าไปทำเรื่องขัดแย้งอะไรไว้ ใน
วงการอัญมณีเราไม่ได้แข่งขันกันดูเดือดถึงขนาดจะฆ่ากันให้ตายเลยนะ”

จากกันครั้งที่แล้ว เธอให้โอบจันท์กลับไปนึกดูว่า เจ้าตัวเคยสร้างความ
ขัดแย้งหรือขัดผลประโยชน์ทางธุรกิจกับใครมาหรือเปล่า

“ก็ถ้าไม่ใช่เรื่องงาน เรื่องธุรกิจ นั้น...ก็เป็นเรื่องส่วนตัวนะสิคะ คุณ
อบเคยมีเรื่องกับใครมาก่อนหรือเปล่า” เธอถาม

“ไม่ นอกจากเรื่องงาน เรื่องส่วนตัวฉันก็ไตร่ตรองมาอย่างดีด้วย...
ไม่มีนะ” อีกฝ่ายรีบปฏิเสธ เพราะนอกจากลูกเขยคนโตที่เปรียบเสมือน

ไม่เบื่อไม่เมากันมาตลอด ตนก็แทบไม่มีปัญหาส่วนตัวกับใครอีกเลย

“เป็นไปได้หรือก๊ะที่คนจะทำร้ายกันโดยไม่มีสาเหตุ หรือมันแค่ต้องการลองของ” พริบพราวไตร่ตรองด้วยความเคร่งเครียด ก่อนจะรีบแย้งว่า “แต่คืนนั้นเจ้าผีร้ายมันว่าออกมาชัดเจนเลยนะคะว่า ชีวิตของคุณอบเป็นของเจ้านาย มันทำเหมือนกับมีความแค้นระหว่างกันมานานอย่างนั้นแหละ” พริบพราวพูดกับตัวเอง แต่เสียงก็ยังเล็ดลอดไปให้โอบจันทร์ที่นั่งตรงข้ามกันได้ยินอยู่ดี

“ความแค้นที่มีมานาน...” ถ้านานนับสามสิบ สี่สิบปีก็คงพอจะทำให้ตนลืมเลือนเรื่องหนึ่งไปได้เหมือนกัน โอบจันทร์เบิกตาขึ้น เผลอพิมพ์่า “หรือว่า...”

พริบพราวซ้อนตาขึ้นมองคนตรงหน้าพลางถามกลับสั้นๆ “คะ?”

“ปละ...เปล่าๆ” โอบจันทร์รีบปฏิเสธ ในใจเริ่มถกเถียงไปมาว่า ‘เป็นไปได้หรือก๊ะ ต้องไม่ใช่เรื่องนั้นแน่ เรื่องมันก็ผ่านมานานแล้วนะ’

“คุณอบคะ คุณวามาขอพบคะ” เสียงของเลขาฯ ดังผ่านเครื่องมือสื่อสารบนโต๊ะทำงานตัวใหญ่

โอบจันทร์สบตาหญิงสาวอีกคนเพื่อให้สัญญาณระหว่างกันว่า ให้ยุติเรื่องที่ทั้งสองกำลังคุยกันก่อน ก่อนจะเอื้อมมือกดปุ่มอินเตอร์คอมแล้วบอกเรียบๆ ว่า

“ให้ยายวามาเข้ามาได้”

๕

ถึงสนิมที่กัดกินเนื้อใจ

เพียงลูกสาวคนเล็กปรากฏตัว ไปหน้าที่เครื่องขีมิของคนที่สองก็
ผ่านคลายลง โดยเฉพาะโอบจันทร์ เพราะลูกสาวคนนี้ถือว่าเป็นความสดใส
คือรอยยิ้มของผู้เป็นแม่

“สวัสดิ์คะคุณว” พริบพรายยกมือไหว้อีกฝ่ายที่อายุมากกว่าหนึ่งปี
ปรีชญาจับไหว้พร้อมรอยยิ้ม จากนั้นก็ส่งสายตาไปทางผู้เป็นแม่ แล้ว
รีบแจ้งความประสงค์ของตัวเองทันที

“ว่ามีเรื่องจะคุยกับคุณแม่นะคะ”

“ก็คุยมาสิ”

“เอ่อ...” เสียงพูดนั้นหายไป เจ้าตัวเหลือบตามองหญิงสาวอีกคนด้วย
ความเกรงใจ

พริบพรายรู้ว่าทั้งสองคงอยากคุยกันเป็นการส่วนตัว จึงตัดบทขอตัว
ออกไปเอง “นั่นพริบพรายขอตัวก่อนนะคะ จะไปนั่งคุยเรื่องงานกับพี่ณีก่อน
ค่ะ”

“โต๊ะทำงานอยู่ใกล้กับอรุณินะ” โอบจันทร์บอก

“คะ”

เมื่อพริบพราวเปิดประตูออกไปแล้ว โอบจันท์ก็ดึงสายตากลับมาที่ ลูกสาวคนเล็กแล้วเข้าเรื่องทันที “อ้าว มีเรื่องอะไรที่ว่ามาสิ”

“คุณแม่คะ ก่อนที่ว่าจะขับรถออกจากบ้าน ลุงสรแกกำลังชนกระเป๋า พริบพราวเข้าไปเก็บในห้องนอนของพี่แววพอดี วาก็ไม่แน่ใจนะคะ นึกว่าคุณแม่จะให้พริบพราวพักห้องที่นวดพรูใช้พักบ่อยๆ ซะอีก”

“ใช่ หนูพริบพราวจะได้นอนห้องนอนของยายแวว มีอะไรเธอ”

“แต่...พี่แววจะไม่ว่าอะไรเธอคะ นี่แหละค่ะที่วากลัวว่าจะมีปัญหา กัน เลยต้องมาถามคุณแม่เพื่อความแน่ใจ”

“อืม...จริงๆ ห้องนั้นก็ไม่ใช่ห้องนอนยายแววแล้วนี่ แม่พี่สาวของเรา ย้ายออกไปอยู่กับลูกกับพี่เขาตั้งปีแล้วละ แม่จะให้ใครใช้พักก็ได้”

ปรีชญา รู้สึกแปลกใจขึ้นมาบ้าง ความจริงห้องพักที่บ้านก็ยังว่างอีกหลายห้อง แต่ทำไมกลับยกห้องนอนปุ่นยหนูให้พริบพราว นั่นห้องนอนของลูกสาวคนโตเชียวนะ!

โอบจันท์เห็นความประหลาดใจในแววตาบุตรสาวคนเล็ก แต่ตนไม่สามารถบอกเหตุผลจริงๆ ได้ว่า ที่อยากให้พริบพราวพักห้องนอนเดิมของปุ่นยหนูนั้นเป็นเรื่องของความอึดใจ เพราะห้องนั้นถือว่าอยู่ใกล้ห้องนอนของตนที่สุดแล้ว เวลาเกิดอะไรคล้ายคืนนั้นอีก พริบพราวจะได้เข้ามาช่วยทัน ไม่ได้มีเหตุผลอะไรมากไปกว่านั้น ทว่าคนอื่นที่ไม่รู้ว่าเพราะอะไร คงคิดว่าเป็นเรื่องความรัก ความเมตตาที่มีต่อพริบพราวมากจนเกินไปก็ได้

“แล้ว...เกิดพี่แววรู้...”

“วา! แม่บอกแล้วใช้มัยว่าห้องนั้นเคยเป็นของยายแวว แต่ตอนนี้มันไม่ใช่อีกแล้ว อีกอย่างหนูพริบพราวเป็นแขกของแม่เพราะเคยช่วยชีวิตแม่ไว้ แม่จะรับรองแขกคนนี้เป็นอย่างดีไม่ได้เชียวนะเธอ”

โอบจันท์ว่าด้วยอารมณ์ที่คุกรุ่นขึ้น ปกติตนไม่ค่อยได้แหงลูกสาวคนเล็กบ่อยนัก เพราะเป็นลูกที่ตนเอ็นดูที่สุด ทว่าครั้งนี้ไม่ใช่ ปรีชญา

พยายามจะหาเหตุผลให้ได้ แต่ตนก็บอกเหตุผลจริงๆ กับใครไม่ได้เสียด้วย แม้ลูกคนนี้จะพูดง่ายกว่าลูกคนอื่นก็ตาม เพราะตนไม่อยากจะให้ปรีชญาวิตก และหวาดกลัวไปด้วย

เมื่อลูกสาวทำหน้าที่จ้อยลง โอบจันท์ก็รีบพูดต่อ แต่คราวนี้ไม่ได้ใช้น้ำเสียงดุตันเหมือนก่อนหน้านี้

“ถ้าใครมีปัญหาอะไรก็ให้มาคุยกับแม่เองแล้วกัน”

“งั้น...วาก็เข้าใจแล้วค่ะ” ปรีชญาพยักหน้ารับคำเสียงอ่อนลง

“อืม เท่านี้��มั้ยที่ต้องการคุยกับแม่”

“ค่ะ งั้นวากลับไปทำงานต่อแล้วนะคะคุณแม่”

ปรีชญาบอกแล้วลุกขึ้น เรื่องนี้ตนคงไม่บอกปุ่นย่นุชหรือก เอาไว้ให้อีกฝ่ายรู้เองก็แล้วกัน หวังว่ารู้แล้วคงไม่กลับไปโวยวายที่บ้านนั้นหรือจะเพราะพี่สาวคนนี้ทำทางไม่ค่อยชอบพริบพราวเสียด้วย

ปรีชญาเปิดประตูห้องทำงานของแม่ออกไปแล้ว แต่ยังไม่กลับไปทำงานตามเดิม ยังคงเถลไถลแวะพูดคุยกับพริบพราวต่อ ส่วนโอบจันท์เมื่อได้อยู่ตามลำพังเงียบๆ ก็เริ่มคิดถึงเรื่องที่ค้างคาหน้าอีกครึ่ง เพราะคำพูดของพริบพราวกลับมารบกวนจิตใจอีกแล้ว

เรื่องนั้น...จะว่าไปมันก็ผ่านมานาน นานจนตนลืมไปหมดแล้วด้วยซ้ำ

ภาพสตรีร่างผอมบาง ผิวขาวค่อนข้างซีดเซียวคนหนึ่งค่อยๆ ผุดพรายขึ้นมา ก่อนที่โอบจันท์จะสับสนดิระหะแรงๆ เพื่อลบภาพนั้นออกไปไม่ให้รอก ไม่ใช่แน่!

เสียงฝีเท้าที่มาหยุดหน้าโต๊ะทำงานตัวใหญ่ซึ่งเต็มไปด้วยเอกสารและหนังสือเล่มหนาจำนวนหนึ่ง ทำให้ชายหนุ่มที่นั่งกรอกคะแนนนักศึกษาลงในแลปทอปเครื่องบางเฉยหน้าขึ้นจากหน้าจอทันที

“สวัสดิ์ค่ะอาจารย์” หญิงสาวร่างอวบในชุดนักศึกษายืนอยู่ตรงหน้าพร้อมกับพนมมือไหว้

อาจารย์หนุ่มเหลือบดูนาฬิกาบนผนังห้องทำงานเล็กน้อย พบว่าตรงเวลาที่เขานัดหมายอีกฝ่ายไว้พอดี ชายหนุ่มถอนหายใจเล็กน้อยแล้วบอกเรียบๆ

“นั่งลงก่อนสิ”

“ค่ะ อาจารย์” หญิงสาวรับคำสั่งแล้วนั่งลงบนเก้าอี้ตัว ทำทางการนั่งดูสงบดี

“อาจารย์เข้าเรื่องเลยก็แล้วกันนะ” เขาบอกเรียบๆ เพื่อให้หญิงสาวได้เตรียมใจแต่เนิ่นๆ

“ค่ะ อาจารย์” ทว่าหญิงสาวก็รับคำเรียบๆ ดูไม่สะทกสะท้านอะไรอีกเช่นกัน

“ดี คิดว่าคุณคงรู้อยู่แล้วละว่าอาจารย์เรียกคุณมาพบเรื่องอะไร มีเพื่อนนักศึกษาในกลุ่มเดียวกับคุณมารายงานอาจารย์ว่า ช่วงที่ผ่านมาคุณไม่ค่อยช่วยเพื่อนทำงานกลุ่มเลย ไม่ใช่แค่งานเดียวนะ หลายงานแล้ว และเรื่องเข้าเรียนนีกี พักหลังมานี้คุณขาดเรียนบ่อยๆ อาจารย์อยากรู้ว่าที่ผ่านมามีปัญหาส่วนตัวอะไรหรือเปล่า”

หญิงสาวส่ายหน้าแล้วบอกด้วยท่าทางปกติ “ไม่นี่คะอาจารย์ แค่ช่วงนี้หนูไม่ค่อยว่าง”

“ทำไม”

“เอ่อ...จริงๆ วันนี้แม่อาจารย์ไม่เรียกหนูมาพบ หนูก็ตั้งใจจะมาพบอาจารย์เองเหมือนกัน เพราะหนูจะบอกอาจารย์ว่า หนูจะทำเรื่องดรอปเรียนเอาไว้ก่อนค่ะ”

“ดรอป?” ดอกเตอร์หนุ่มกอดอก คิ้วเข้มเหนือกรอบแว่นตาสีดำขมวด ความเป็นห่วงในตัวลูกศิษย์มีมาก แน่ละ ลูกศิษย์คนนี้มีปัญหาอะไร ถึงกับต้องหยุดพักการเรียนเอาไว้กลางคันแบบนี้

“ค่ะ” เธอพยักหน้าล่ำทับแล้วอธิบาย “คืออย่างนี้ค่ะอาจารย์ คุณแม่จะให้หนูสืบทอดกิจการที่บ้าน ที่หนูหายไป ทำให้มาเรียนบ้าง ขาดเรียนบ้าง

ก็เพราะต้องไปทำงานแทนคุณแม่”

“งานอะไร ทำไม่ถึงได้รับกวนเวลาเรียนอย่างนี้”

หญิงสาวมองสีหน้าเคร่งขรึมของอาจารย์หนุ่มแล้วยิ้มเหยเล็กน้อย
“บ้านหนูเป็นตำหนักคะ”

“ตำหนัก? อย่างที่พวกเจ้านายหรือคนชั้นสูงอะไรพวกนี้มีหรือ”

เธอส่ายหน้า จิกยิ้ม

“เปล่าค่ะ ตำหนักที่หนูพูดถึงเรียกว่า ‘ตำหนักเบิกฟ้า’ เป็นที่ทำการ
ของร่างทรงมาตั้งแต่แต่รุ่นคุณยาย แล้วก็มีคุณแม่เป็นผู้สืบทอดรุ่นที่สอง
แต่คุณแม่อยากวางมือแล้ว เพราะท่านอยากตระเวนเที่ยวต่างประเทศกับ
เพื่อนๆ จึงให้หนูเป็นผู้สืบทอดแทน”

ได้ยินแบบนี้ ปวีร์แทบอยากตบหน้าผากตัวเองแรงๆ “หา!”

ความรู้สึกยามนี้ของชายหนุ่มคือความมั่นใจเต็มๆ นี่...ตรงนี้คือคณะ
วิทยาศาสตร์นะ!

“ค่ะ อาจารย์รู้แล้วเหยียบเอาไว้ก่อนนะคะ คือว่า...” ลูกศิษย์พูด
พลางเหลียวซ้ายแลขวา “...หนูเป็นคนมีองค์ค่ะ”

ดอกเตอร์หนุ่มถึงกับไปไม่เป็น เขาพยายามต่อสู้กับเรื่องมงายไร้
สาระมาตลอด แต่ตอนนี้เขากำลังจะสูญเสียลูกศิษย์คนเก่งไปให้พวกทรงเจ้า
เข้าผีอะไรแบบนี้หรือ!

“แต่การเรียนหนังสือทำให้คุณมีอนาคตที่ดีกว่านะ อีกสองปีคุณก็จะ
จบแล้ว”

“บ้านหนูมีเงินมาก”

“ฮะ!”

“ก็แต่ละวันจะมีคนมาที่ตำหนัก ให้ดูดวง ดูนั่นนี่ ทำให้ทางบ้านมีเงิน
เป็นร้อยๆ ล้านแล้ว หนูจึงออกไปทำแทนคุณแม่ตอนนี้ได้เลย เพราะมีคอน-
เน็กซ์ที่ติดรออยู่แล้ว รายได้ก็ไม่ใช่น้อยๆ ด้วยค่ะ อีกอย่างถ้าให้หนูเรียนก็
อีกตั้งสองปีกว่าจะจบ แล้วไหนกว่าจะหางานได้ กว่าจะตั้งตัวได้อีกละคะ

อาจารย์ เงินเดือนก็แค่นี้ก็หมีน ทำก็ปีละคะ หนูถึงจะรวยเท่ากับคุณแม่ทำเนี่ย หนูลองไปทำดูแล้ว ไม่กี่วันหนูได้เงินเป็นล้านๆ แล้วค่ะ”

อาจารย์หนุ่มอึ้งมาก ลูกศิษย์คนเก่งยังแย้งกลับมาจอดๆ ทำเอาคนที่อยู่แต่ในกรอบวิชาการมาตลอดต่อปากต่อคำไม่ค่อยถุก เขาเลยโพล่งสิ่งที่อยู่ในใจตลอดออกมา

“แต่ที่คุณทำมันเข้าข่ายหลอกลวงต้มตุ๋นผู้คนนะ”

นักศึกษาสาวรีบเถียงและชักสีหน้ากลับ “อาจารย์ไม่เชื่อแต่อย่ามาลบหลู่นะคะ”

เหวอ...ประโยคคลาสสิกนี่อีกแล้ว!

“เอาเป็นว่าหนูได้มาแจ้งให้อาจารย์ทราบแล้ว และหนูจะทำเรื่องตบหนัที่ ขอบพระคุณอาจารย์ที่เป็นห่วงหนู และถ้าว่างๆ อาจารย์อยากพิสูจน์ว่าที่หนูพูดเป็นเรื่องจริงหรือเรื่องโกหก ก็แวะไปที่ตึกหน้ากเบิกฟ้าได้คะ ตอนนี้อนุลาแล้วค่ะ”

นักศึกษาสาวกล่าวจบก็ลุกพรวด ยกมือไหว้ดอกเตอร์หนุ่มด้วยสีหน้ามีนตึง แล้วเดินไปเปิดประตูออกจากห้องทำงานของเขาทันที

ปวีร์ได้แต่กลืนน้ำลายอึกใหญ่ เขาถอดแว่นตาออก แล้วใช้มือข้างหนึ่งบีบนิ้วตรงหว่างคิ้ว เขาได้สูญเสียลูกศิษย์คนหนึ่งให้แก่วงการไสยศาสตร์ ความมมงามยบับอนันแล้วจริงๆ หรือ... วงการวิทยาศาสตร์ จะไม่มีวันเอาชนะเรื่องพรรคนี้ได้จริงๆ หรือ!

เย็นวันนั้นพริบพราวกลับมาที่บ้านสิริภักดิ์พร้อมกับโอบจันท์ หญิงสาวไม่ได้เอารถส่วนตัวมาใช้ เนื่องจากเห็นว่าไม่มีความจำเป็น เพราะดูจากรูปการณ์ ส่วนมากก็ไม่ได้ใช้อยู่แล้ว เธอต้องไปไหนมาไหนกับโอบจันท์หรือหากไปทำธุระให้โอบจันท์ ก็จะมีอดีตรคอยขับรถให้ตลอดเช่นกัน

รถตู้คันที่เธอและโอบจันท์นั่งเลี้ยวเข้ามาและเตรียมจะจอด เธอมองบ้านทรงไทยหลังใหญ่งดงามตรงหน้า

“ที่นี้เราอยู่กับแค่สี่คน มีฉัน ยายวา ตาวิร์ และพี่สาวของฉันอีกคน”
โอบจันทร์อธิบายคร่าวๆ

“ค่ะ”

“เดี๋ยวลงจากรถแล้วจะมีคนพาเธอไปดูห้องพักนะ อ้อ...เรือนทางทิศ
ตะวันออกนั่น” โอบจันทร์บอกพร้อมกับชี้ไปทางบ้านทรงไทยตรงนั้น “ไม่
จำเป็นก็อย่าเดินไปล่ะ”

“ทำไมล่ะคะ” หญิงสาวขมวดคิ้วน้อยๆ

“เป็นของพี่สาวนั่นเอง...พี่มณ มณฑา พี่สาวคนนี้สุขภาพไม่ค่อยดี
เขาก็เลยไม่ชอบให้ใครเข้าไปรบกวน”

“เข้าใจแล้วค่ะ คุณอบไม่ต้องห่วง พรึบพราวจะไม่ไปทางนั้นค่ะ”

ประตุรเถื่อนออกซำๆ พรึบพราวก้าวลงจากรถ ตามด้วยโอบจันทร์
โดยมีเด็กรับใช้มาช่วยถือของ โอบจันทร์จึงยื่นกระเป๋าสะพายให้เด็กรับใช้
แล้วหันมาบอกพรึบพราว

“เดี๋ยวเธอตามกลอยไปดูห้องพักเลยนะ แล้วคืนนี้คงมีเอกสารให้เธอ
ช่วยดูอีกหลายรายการเลย”

“ค่ะ” พรึบพราวรับคำ

โอบจันทร์พยักหน้าให้สาวใช้พาพรึบพราวไปดูห้องพัก ครั้นลับหลัง
คนทั้งสอง หญิงวัยกลางคนก็หันหน้าไปทางบ้านทรงไทยทางทิศตะวันออก
ด้วยสีหน้าขริมลง ทั้งที่เพิ่งบอกพรึบพราวว่าถ้าไม่จำเป็นไม่ควรเดินไปทาง
นั้นแต่ๆ แต่โอบจันทร์กลับเป็นฝ่ายเดินไปเสียเอง

เพียงสองเท้าเหยียบย่างลงบนพื้นกระดานที่ขัดมันจนขึ้นเงาแวววาว
จมูกของโอบจันทร์ก็ได้กลิ่นรูป เครื่องหอม หรือกลิ่นกำยาน ซึ่งเจ้าตัวก็ระนุ
ความหอมประหลาดแบบนี้ไม่ได้เสียที คงเป็นเครื่องหอมที่เจ้าของเรือน
ทางนี้มักใช้จุดไหว้พระสวดมนต์อะไรของเขากระมัง

สตรีรูปร่างผอมที่นั่งอ่านหนังสืออยู่ตรงหน้าเป็นพี่สาวแท้ๆ ที่

แตกต่างจากน้องสาวอย่างสิ้นเชิง ทั้งร่างกาย สุขภาพ และสติปัญญา มณฑาเรียนหนังสือไม่เก่ง ไม่แตกฉานเท่าโอบจันท์ เจ็บป่วยบ่อยๆ แอดๆ มาตั้งแต่เด็กจนถึงตอนนี้ อ่อนแออบบางจนทำให้พ่อแม่ทุกข์ใจบ่อยๆ

เสียงผีเท่าที่โอบจันท์คิดว่าเบาแล้วยังสามารถทำให้คนที่นั่งอ่านหนังสืออยู่ตรงหน้ารู้ตัว

“มาที่นี่ทำไม” มณฑาทถามหัวนๆ

“พี่จะไม่ให้น้องมาที่นี่คงเป็นไปไม่ได้หรอก เพราะเราอยู่บ้านหลังเดียวกัน เป็นพี่น้องกัน ที่สำคัญเราก็เหลือกันอยู่แค่นี้ พี่ไม่สบาย เกิดเป็นอะไรขึ้นมา น้องหรือลูกของน้องก็ต้องมาดูแลพี่อยู่ดี” โอบจันท์ตอบด้วยน้ำเสียงเรื่อยๆ แต่สายตายังมองอีกฝ่ายด้วยความรู้สึกยากจะหยั่งถึง

“หึ! ไรลี ฉันมันคนอากัพนี่”

มณฑาเอ่ยเสียงกร้าว เกือบจะเป็นการตวาดกลับด้วยซ้ำ สตรีร่างผอมบางในวัยหกสิบค่อยๆ ลุกขึ้น ทำให้โอบจันท์เห็นผิวซีดเขียวที่ไหล่พ้นเสื้อผ้าของอีกฝ่ายได้ชัดขึ้น อาจเพราะเจ้าตัวไม่ค่อยโดนแสงแดด เพราะวันๆ ก็ขลุกอยู่แต่ที่นี่ ไม่ได้ออกไปไหนบ่อยนัก

มณฑาวางหนังสือสวมต้นปักแข็งลงบนโต๊ะหวาย ก่อนจะหมุนตัวมาประสานสายตากับสตรีอีกคนที่มิไบน้ำละม้ายคล้ายกันอยู่ไม่น้อย ผิดก็แต่อีกฝ่ายดูอ่อนเยาว์กว่าและมีน้ำมีนวลกว่าเท่านั้น

“นอกจากฉันจะไม่แข็งแรง ทำให้คุณพ่อคุณแม่ต้องทุกข์ใจบ่อยๆ แล้ว ลูกพี่ก็ยังไม่ดี ต้องมาเป็นภาระให้น้องและหลานๆ อย่างนี้อีก อ้อ เคยมีคู่หมั้นที่เป็นคนเก่งและดีอยู่คนเดียวก็ถูกเขาทิ้งไป แล้วเขาคณะนั้นก็ดันไปแต่งงานกับผู้หญิงคนอื่น...” เอ่ยถึงตรงนี้ เจ้าตัวก็อดเหยียดริมฝีปากประกะบไม่ได้ “น่าอดสู่มาก เพราะผู้หญิงที่เขาเลือกแต่งงานด้วยดันเป็นน้องสาวแท้ๆ ด้วยนะ”

“พี่ก็เป็นแบบนี้ เรื่องราวผ่านมาจากหลานๆ โตพอจะแต่งงานไปกันหมดแล้ว แต่พี่ก็ไม่เคยลืม” โอบจันท์เอ่ยพร้อมกับพริตตาลงอย่างระแวง

...หรือที่ตนสงสัยจะเข้าเค้า

“หล่อนจะให้ฉันลืมนั้นไปได้ง่ายๆ เหนอ แม่อบ! ใช้สิ หล่อนไม่ได้ เป็นฝ่ายที่ถูกผู้ชายขอถอนหมั้นให้อับอายชายชู้หน้าคนอื่นนี่ มิหนำซ้ำยังมีหน้าไปขอแต่งงานกับน้องสาวแทน” มณฑาว่าอย่างผีนกลักลั่นความเจ็บปวด “ผู้หญิงที่จู้ๆ ก็ถูกผู้ชายขอถอนหมั้น แม้ว่าเจ้าหล่อนไม่ได้เป็นฝ่ายผิด แต่สมัยนั้นคนก็พากันโจษจันและตั้งแง่รังเกียจราวกับเป็นหญิงที่มีราศีติดตัวแล้ว!”

โอบจันทร์ทอดมองพี่สาวด้วยแววตาหม่นแสง เพราะออกจะเห็นใจอีกฝ่ายอยู่ แต่สถานการณ์มันก็ไม่ใช่ออย่างที่ว่าสาวคนนี้น่าจะมาทั้งหมดเสียทีเดียว

“ตอนนั้นผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายก็เห็นสมควรเอง คุณพ่อคุณแม่ท่านก็เห็นดีด้วย” โอบจันทร์ตอบ เหมือนจะบอกว่าที่เรื่องลงเอยแบบนี้ ต่างก็ผ่านการยอมรับจากคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกันมาแล้วทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายชายหรือผู้ใหญ่ฝ่ายหญิง ที่สำคัญคนกลางของเรื่องนี้ ‘ยิ่งเกียรติ’ ก็เป็นคนขอเลือกเปลี่ยนตัวเจ้าสาวเองเสียด้วย

แน่นอน...ชายหนุ่มจบจากเมืองนอก อนาคตไกล มีคู่หมั้นคู่หมายที่ผ่านการตกลงจากผู้ใหญ่ ซึ่งก็คือสตรีรูปร่างฝ่ายพอมตรงหน้า แต่เขาไม่ค่อยประทับใจผู้หญิงตรงหน้าเพราะความขี้โรค ส่วนสตรีอีกคนคือดาวเด่นของผู้หญิงในสมัยนั้น ทั้งเก่ง ฉลาด สวย น่ารักน่าเอ็นดู จึงไม่แปลกที่เขาจะขอร้องบิดามารดาเพื่อขอถอนหมั้นจากมณฑา แล้วมาแต่งงานกับโอบจันทร์ผู้เป็นน้องสาวแทน

เขาคงระอกระอ่วนใจอยู่หรอกที่ต้องแต่งงานกับซากศพเดินได้ อย่างนี้ ที!

“ก็เพราะว่าคุณพ่อรักหล่อนมากกว่า ถึงได้เข้าข้างลูกสาวคนโปรดไปซะทุกเรื่อง แม้กระทั่งเรื่องนี้คุณพ่อก็ตามใจและลำเอียง ทั้งๆ ที่พี่มาก่อน!”

“เป็นความต้องการของคุณยิ่งและผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายนะ”

“จะบอกว่าหล่อนไม่ต้องการแย่งคู่หมั้นของพี่สาวตัวเองเลยสินะ หล่อนจำยอมต่อเรื่องนี้เพราะว่ามันเป็นข้อตกลงของสองตระกูลที่ให้ลูกสาว ลูกชายเกี่ยวดองกัน พอผู้ชายเขาไม่สมัครใจจะแต่งงานกับคนพี่ คนน้องเลยต้องเสียสละตัวเองแทนสินะ!”

วาจายกย่อนของพี่สาวทำเอาโอบจันทรู้สึกสะท่อนใจขึ้นมา เพราะสมัยนั้นยิ่งเกียรติ สามัญชายชนม์ไปแล้วของตน เป็นผู้ชายที่ดีที่สุดแล้ว เขาเป็นคนเพียงพร้อมที่สาว ๆ ต่างใฝ่ฝันถึง ฉะนั้นจะบอกว่าตนไม่ได้คิดจะแย่งคู่หมั้นพี่สาวก็พูดได้ไม่เต็มปาก เพราะโอบจันทรักเขาตั้งแต่แรกเห็นเหมือนกัน

นี่เองจึงเป็นเรื่องยากของสองพี่น้องที่จะพูดจากัน เพราะมันเป็นปมที่เปรียบดั่งสนิมกัดกินเนื้อใจระหว่างพี่สาวกับน้องสาวเรื่อยมา